Ałmatyński Kurier Polonijny

№1
2012

ЖУРНАЛ ПОЛЬСКОЙ ДИАСПОРЫ

W numerze:

ПОЛЯКИ МИРА
Конкурс чтецов поэзии Виславы Шимборской

PIĘKNA NASZA POLSKA CAŁA
Wakacje w Pogorzelicy

FESTIWAL FILMU POLSKIEGO W AŁMATY

ПОЛЬСКОМУ КУЛЬТУРНОМУ ЦЕНТРУ

Добро
пожаловать
в Польшу!
Serdecznie
witamy w Polsce!

Almatyński Kurier Polonijny №1 2012
Издается с 2012 года

Периодичность – один раз в квартал
Typ czasopisma – kwartalnik

СОБСТВЕННИК:
Польский центр культуры в Алматы
WŁASNOŚĆ:
Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty (CKP)

РЕДАКЦИЯ:
REDAKCJA:

Директор: Олег Червинский
Dyrektor: Oleg Czerwiński
Redaktor naczelny: Jurij Serebriański
Zespół: Jurij Serebriański, Nina Wolwacz, Jurij Kraśkow, Albina Gorodinska
Współpraca:
Agnieszka Braciszewska
Maria Książek-Zamlewska
Jan Zinkiewicz
Anna Olchowska
Leon Krenicki

ADRES REDAKCJI:
e-mail: oleg_terra@mail.ru
tel. +7 777 241 71 70

№1 2012 года
Nr 1 2012

WYDAWCA:
Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty.
Nakład: 1000 egzemplarzy.
DRUK:
Drukarnia „Print House Gerona", Ałmaty.

Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za treść ukazywanych w piśmie tekstów. Są one wyłączną własnością autorów. Stanowisko redakcji nie musi być zgodne z treścią ukazywanych tekstów. Przesyłane rękopisy nie są recenzowane ani zwracane autorom. Przedruk materiałów możliwy jest wyłącznie po uzgodnieniu z redakcją pisma oraz ze wskazaniem „Ałmatyńskiego Kuriera Polonijnego" jako źródła pochodzenia materiału.

Перепечатка материалов возможна только по согласованию и с обязательной ссылкой на «Алматинский Курьер Полонийный»

W numerze / В номере:

SŁOWO WSTĘPNE
Słowo wstępne Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Ałmaty, Ambasadora Tytularnego, Pana Wiesława Osuchowskiego.....2

NASZE HISTORIE
Historia rodziny Barabash.....4

ZNANI POLACY
Konkurs recytatorski poezji Wisławy Szymborskiej.....8

KULTURA
Festiwal Filmu Polskiego w Ałmaty.....10

JUBILEUSZ
Stowarzyszenie Społeczne „Centrum Kultury Polskiej" w Ałmaty.....12

Święto Niepodległości.....14

PIĘKNA NASZA POLSKA CAŁA
Wakacje w Pogorzelicy.....16

Z KRAJU I ZE ŚWIATA
Kirgistan widziany oczami polskich i kirgiskich malarzy.....18

SPRAWY KONSULARNE
Repatriacja do Polski. Szczegóły.....20

SMACZNIE PO POLSKU
Zupa grzybowa, makowiec, ryba po grecku.....23

UCZYMY SIĘ POLSKIEGO
Gramatyka. Rozumienie tekstu pisanego.....24

KONKURS
Wiedza o Polsce.....26

DAWNO, DAWNO TEMU…
Polskie legendy: „O Lechu, Czechu i Rusie".....27

СЕМЕЙНЫЕ ИСТОРИИ
История семьи Барабаш.....30

ПОЛЯКИ МИРА
Конкурс чтецов поэзии Виславы Шимборской.....34

КУЛЬТУРА
Фестиваль польского кино в Алматы.....36

День Независимости.....38

ЮБИЛЕЙ
Общественное объединение «Польский центр культуры в Алматы».....40

КОНСУЛЬСКИЕ ДЕЛА
Репатриация в Польшу. Подробности.....42

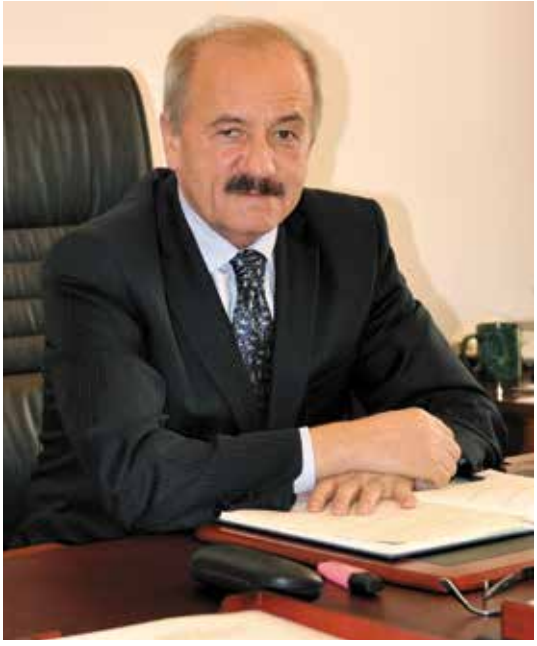

SŁOWO WSTĘPNE KONSULA GENERALNEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W AŁMATY, AMBASADORA TYTULARNEGO, PANA WIESŁAWA OSUCHOWSKIEGO.

Szanowni Państwo,

To wyjątkowy moment w życiu Polonii zamieszkałej w Ałmatyńskim Okręgu Konsularnym.

Wspólnym wysiłkiem Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty oraz Konsulatu Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Ałmaty udało się doprowadzić do realizacji tak długo oczekiwanego przedsięwzięcia – powstania pisma dla Polonii zamieszkałej na południu Kazachstanu.

Mam nadzieję, iż kwartalnik, „Ałmatyński Kurier Polonijny", będzie dla Państwa źródłem informacji o najnowszych wydarzeniach polonijnych, będzie poruszał istotne problemy nurtujące Wasze środowisko, a także – wydawany po polsku i rosyjsku - pozwoli na bezpośredni kontakt z językiem polskim.

Jestem przekonany, że znajdą się w nim informacje o Polsce, jej kulturze, historii, o wybitnych Polakach znanych w świecie i, w Kazachstanie, ale również wspomnienia o trudnych losach i sukcesach Waszych Rodzin, którym przyszło żyć na kazachstańskiej ziemi.

Oczekuję, że swoje pismo - „Ałmatyński Kurier Polonijny" - będziecie Państwo redagować wspólnie, przesyłając do Redakcji informacje o ważnych dla Was wydarzeniach, prośby o poruszenie interesujących Was tematów, a także cenne uwagi i propozycje dotyczące jego formy oraz treści.

Mam nadzieję, iż od dziś Ałmatyński Kurier Polonijny będzie stałym gościem w Państwa domach.

Konsul Generalny RP

Wiesław Osuchowski
Ambasador tytularny

OD REDAKCJI

Witajcie!

Będziemy bardzo zadowoleni widząc nasze pismo nie tylko w rękach rodaków żyjących w Kazachstanie, ale także osób interesujących się polską kulturą. Jeśli interesujecie się Państwo kulturą światową, to polskiej nijak nie możecie pominąć. Jesteśmy dumni z wkładu Polaków w światową skarbnicę literatury, muzyki, sztuki. Mamy wielkie osiągnięcia w wielu dziedzinach, którymi chcemy się pochwalić.

Nasze zadanie polega na tym, byśmy na bieżąco śledzili, co dzieje się w życiu Polaków tak w Kazachstanie jak i w Polsce. Na łamach naszego pisma znajdziecie Państwo nie tylko niezwykłe historie polskich rodzin, ale także rzetelne, aktualne informacje Konsulatu Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Ałmaty.

Pomożemy Wam w nauce języka polskiego. Nasze pismo jest dwujęzyczne. Materiały publikowane będą w języku polskim i, w języku rosyjskim. Czytajcie nas tak, jak Wam będzie wygodnie. Będziemy zamieszczać informacje o zbliżających się imprezach kulturalnych w Kazachstanie oraz sprawozdania z tych, które już się odbyły.

Nasze pismo jest kwartalnikiem. Pierwszy numer ukazał się w przeddzień 20-lecia Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty. To długa droga, a uświadomienie sobie tego - to także jedno z naszych zadań.

Już w tym numerze znajdziecie Państwo informacje o konkursie literackim. Jesteśmy zainteresowani poznawaniem Państwa twórczości.

Pragniemy serdecznie podziękować Generalnemu Konsulatowi Rzeczypospolitej Polskiej w Ałmaty za finansowe i organizacyjne wsparcie oraz za szereg niezbędnych informacji i materiałów.

Z wyrazami szacunku,

Redaktor Naczelny
Jurij Serebrański

Historia rodziny Barabasz

Obecnie, kiedy minął prawie wiek, trudno sobie wyobrazić atmosferę lat trzydziestych taką, jaką ona była dla części ludności Związku Radzieckiego. Oczywiście, nie mówię tu o tych, którzy błyszczeli w kronikach filmowych i gorąco oklaskiwali wodza niedawno zakończonej wojny domowej. Czyż można wierzyć tym zadowolonym, zaprzedanym aktorom i statystom? Niewątpliwie, część ludności żyła takimi marzeniami. Druga część mieszkańców ZSRR szybko zrozumiała, że ci, którzy biorą udział w walce przeciwko triumfującemu reżimowi komunistycznemu, powinni liczyć się z tym, że zostaną ukarani. O takich ludziach zrealizowano wiele filmów. W różnym stopniu prawdziwych.

My, chcemy tu opowiedzieć o tej części ludności, która, co prawda żyła w ZSRR, ale została wykreślona z ogólnego marzenia o lepszej przyszłości, z jednego tylko powodu – narodowej przynależności.

Co czuli ci ludzie? Czekali na najgorsze? Czy doświadczali goryczy z powodu niemożności zbudowania swojej przyszłości w radzieckim raju?

Skomplikowana sytuacja była w rodzinie Barabaszów, która w tamte odległe lata trzydzieste mieszkała niedaleko Lwowa, miasta, które w swej historii przynależało różnym mocarstwom i państwom, i które w końcu znalazło się w granicach radzieckiego imperium. Czy były nadzieje na przyszłość? Rodzina wielodzietna – oto i przyszłość, i nadzieja, i marzenia. Na szczęście nikogo nie deportowano. Wydawało się, że nastał długo oczekiwany pokój. Jednak, ktoś napisał tej rodzinie inny scenariusz. Zabrali ojca i starszych synów. Coś tam szeptano między sąsiadami, ale nadzieja jeszcze jakiś czas się tliła. Niestety, nie było im sądzone kiedykolwiek zobaczyć rodziny. Przepadli w łagrze. Potem wybuchła wojna. Rodzina straciła dwie córki. Głód. Choroby. Okupacja. Matce było bardzo ciężko. Najmłodszy Paweł dorastał i jak mógł pomagał rodzinie. Patrzył w przyszłość tak, jak wszyscy w tym kraju. Potrafił zdusić w sobie chęć odwetu za ojca i braci.

Przeżyli wojnę. Paweł Michajłowicz ożenił się. Na entuzjazmie, jakim żyli zwycięzcy, młodzi zaczęli budować nowe życie. Przyszedł jednak rok 47. I cienie przeszłości znów dały znać o sobie, wypełzły i rozbłysły nieładnym zielonym płomieniem. Paweł Barabasz został aresztowany i skazany z paragrafu 53, a po zwolnieniu z obozu wysłany jako zesłaniec do dalekiego Kazachstanu. Do Karagandy. Żona czekała. Urodziła córkę i przywiozła ją z województwa kostromskiego do Karagandy. Należało budować rodzinę i wychowywać dzieci. Czyż pocieszeniem dla nich mogła być świadomość, że losy każdej rodziny w tym kraju zostały nie mniej splątane? Stopniowo, i tym razem, wszystko wróciło do normy.

Tłumaczenie z języka rosyjskiego

Świadectwo urodzenia

Obywatelka Barabasz Ludmiła córka Pawła.....
Urodziła się 05.02.1953 r. – piątego lutego tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego trzeciego roku....
W mieście Makariew, obwód kostromski, RFSRR.....
O czym w księdze rejestracji aktów urodzenia 27 lutego 1953 roku dokonano wpisu pod nr 59.....
RODZICE:
Ojciec: Barabasz Paweł syn Michaiła.....
Narodowość: Polak.....
Matka: Udalcewa Aleksandra córka Iwana.....
Narodowość: Rosjanka.....
Miejsce wydania: miasto Makariew, Rejonowy USC.....
Data wydania: 27.02.1953 r.....
II-CZ Nr 065799
Kierownik Urzędu Stanu Cywilnego (podpis nieczytelny).....
Pieczęć okrągła USC.....

Nr K.02-3131-792/07
Stwierdzam zgodność tłumaczenia na język polski z oryginałem-odpisem-tłumaczeniem sporządzonym w języku rosyjskim
ALMATY, dnia 04.05.2007 r.

Z upoważnienia
Kierownika Wydziału Konsularnego
Marek Sandulewicz
I Sekretarz

ZSRR
Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
m. Abakan
i/ja 7-24A6/2
27.VII 1952

Kopia
Prawo do zamieszkania nie przysługuje po śmierci nie wznawiać
8-AA

Zaświadczenie Nr E 3028333*

Wydano obywatelce Barabasz Paweł syn Michała 1926 roku urodzony, mieszkaniec ZSRR obywatelstwo ZSRR , narodowość Polak skazany przez Wojenny Trybunał Wojennego Okręgu Kijowskiego „18" II 1945 r. z paragrafu 58-10 UKRSFSR na pozbawienie wolności na 7 lat z pozbawieniem praw na 5 lat, czy w przeszłości był karany – nie był. o tym, że on (ona) odbywał (a) karę w miejscach odosobnienia MSW do 27 lipca 1952 r. w uzasadnieniu – specjalny zesłaniec 8 lat KOESZ 35 K zwolniony(a) 27 lipca 1952 r. skierowany do wybranego miejsca zamieszkania – specjalne zesłanie miasto, osada, wieś, rejon, obwód do st. Karaganda

M.P
Pieczęć okrągła ZSRR

Naczelnik obozu (ITK)
p/3 7 249-6/2
Bujkow

КӨШІРМЕСІ/КОПИЯ

СССР
МИНИСТЕРСТВО
ВНУТРЕННИХ ДЕЛ

Форма №8
ВИДОМ НА ЖИТЕЛЬСТВО НЕ СЛУЖИТ
ПРИ УТЕРЕ НЕ ВОЗОБНОВЛЯЕТСЯ

8-АА

г. АБАКАН
и/я 7-24А-6/2
27. VII 1952 г.

СПРАВКА № Е 3028333 *

Выдана гражданину (ке) БАРАБАШ Павел Михайлович
1926 года рождения, уроженцу (ке) УССР
гражданство (подданство) СССР национальность поляк
осужденному (ой) военным трибуналом Киевского военного окр-руга
«18» II 1945 г. по ст.ст. 58-10 УК РСФСР
к лишению свободы на 7 лет с поражением в правах на 5 года, имеющему (ей) в прошлом судимость не имел
в том, что он (она) отбывал (а) наказание в местах заключения МВД по «27» июля 1952 г. и по
С применением спецпоселение 8 лет по ст. 35 УК
Освобожден (на) «27» июля 1952 г. и следует к избранному месту жительства спец. поселение
(город, село, дер., район, область)
до ст. Караганда жел. дороги.

Начальник лагеря (ИТК) и/в 7-249-6/2
(Бужков)
Нач. Отдела части
Печать

Organizowali sobie życie, jak mogli i, jak umieli. Było trudno. Zasiane dawno temu ziarno niepokoju, wydało owoce. Strach przed tym, co przyniesie jutro, towarzyszył im stale.

Za coś takiego nie posiedzisz. Nie odpokutujesz. Nie poprawisz się. Polskie pochodzenie – jedyna i główna wina. W takiej sytuacji Aleksandra Iwanowna postanowiła zrobić wszystko, żeby jej rodzina stała się na tyle wzorcowo radziecka, by nigdy u nikogo nie zrodziły się podejrzenia, pytania czy domysły. Obydwie córki zapisano jako Rosjanki. Wyznawali tylko komunistyczne ideały, o żadnym drugim języku prócz rosyjskiego mowy być nie mogło.

Paweł Michajłowicz żył i pracował. Cieszył się dziećmi. Jeśli nawet działań i poglądów żony nie podzielał, to własnych nie ujawniał. Przeszłość nauczyła, że mentalność władzy rzadko się zmienia. Pozostały dawne porządki, a dzieci powinny żyć i wierzyć w przyszłość.

Rodzinie udało się przenieść do Taszkientu. Urządzili się z trudem. Aleksandra Iwanowna awansowała w pracy. Zatrudniona była jako księgowa w aptece. Zbierała dyplomy i podziękowania. Paweł Michajłowicz zajmował się córkami. Umarł w 86. roku. Wcześnie. Nie odbudował związków ze swą polską ojczyzną. Młodsza córka – Helena pogodziła się z rzeczywistością, przyjęła ją taką, jaką była. Jednak starsza.

Mówi Olga Barabasz – Aleksjejewa – aktywny członek Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty:

– Moja mama Ludmiła Pawłowna zawsze była córeczką tatusia, bardzo do niego podobna, postanowiła walczyć o sprawiedliwość. Od 89. roku pisała do Sądu Najwyższego i postarała się o dokument potwierdzający pełną rehabilitację swego ojca. Miłość do polskiego języka trwająca przez pokolenia przekazała mnie. Ja bardzo lubię język polski, którego nauka nie stanowiła mi nigdy problemu. Bardzo dobrze czuję się wśród Polaków i doskonale ich rozumiem.

Historii rodziny Barabasz ciąg dalszy nastąpi…

ВЕРХОВНЫЙ СУД
Союза Советских Социалистических республик

„12" 02 1990 г.
№ С/13295-00

Гр. Барабаш Людмила Павловна
г. Алма-Ата, ул. Кутузова, дом 37

Справка о реабилитации

Барабаш Павел Михайлович, 5.02.1926 года рождения, уроженец г. Дружковка Донецкой области, национальность поляк. 18 февраля 1945 г. был осужден Военным трибуналом Киевского военного округа по ст. 58-10 УК РСФСР к 7 годам лишения свободы с отбыванием наказания в исправительно-трудовом лагере, по ст. 32 УК РСФСР к 5 годам поражения в правах, по ст. 33 УК РСФСР к лишению ордена «Красная Звезда», по ст. 35 УК РСФСР к 8 годам спец. поселения после отбытия наказания в виде лишения свободы в местностях указанных НКВД СССР.

Освобожден 27.07. 1952 г., и до 16.04. 1958 г. находился на спец. поселении в г. Караганде Каз.ССР. Вместе с ним на спец. поселении без права выезда находились его жена Удальцова Александра Ивановна, 1924 г. рождения, национальность русская, и дочь Барабаш Людмила Павловна, 1953 года рождения, национальность полька.

13.04. 1958 г. уголовное дело на Барабаш Павла Михайловича по протесту, внесенному Главным военным прокурором было пересмотрено Коллегией по уголовным делам Верховного суда СССР и прекращено за отсутствием в его действиях состава преступления по п. 1 ст. 373 и п. 5 ст. 4 УПК РСФСР со снятием судимости и всех ограничений с него и его семьи.

Барабаш Павел Михайлович, Удальцова Александра Ивановна, Барабаш Людмила Павловна **реабилитированы.**

Член Верховного Суда СССР
(П. Лихачев)

Sąd Najwyższy
Związku Socjalistycznych
Republik Radzieckich
„12" 02. 1990 r.
No S/13295-00
Zaświadczenie o rehabilitacji

Ob. Barabasz Ludmiła Pawłowna
m. Ałma-Ata ul. Kutuzowa dom 37

Barabasz Paweł syn Michała, urodzony .02.1926 roku, mieszkaniec m. Drużkowka donieckiego obwodu, narodowość Polak 18 lutego 1945 r. był skazany przez Wojskowy Trybunał Kijowskiego Okręgu Wojennego z paragrafu 58-10 UK RSFSR na siedem lat pozbawienia wolności z nakazem odbywania kary w poprawczym obozie pracy, z paragrafu 32 UK RSFSR na 5 lat pozbawienia praw, z paragrafu 33 UK SRFSR pozbawienia orderu „Czerwonej Gwiazdy", z paragrafu 35 UK SRFSR na 8 lat specjalnego zesłania po odbyciu kary pozbawienia wolności do miejscowości wskazanych przez NKWD ZSRR.
Zwolniony 27.07.1952 r. i do 16.04.1958 r. przebywał na specjalnym zesłaniu w m. Karagandzie Kaz. SSR. Razem z nim na spec zesłaniu bez prawa wyjazdu znajdowała się jego żona Udalcowa Aleksandra, córka Iwana, urodzona w 1924 roku, narodowość Rosjanka i córka Barabasz Ludmiła, córka Pawła, urodzona w 1953 r. narodowość Polka.
13. 04.1958 r. sprawa karna Barabasza Pawła, syna Michała wniesiona z powodu protestu przez Głównego wojskowego prokuratora zostało rozpatrzone przez Kolegium ds. karnych Sądu Najwyższego ZSRR i ustalono, że nie dopatrzono się w jego działaniach znamion przestępstwa z paragrafów 1 st. 373i p. 5 st. 4 UK SRFSR i zdjęto obwinienie oraz wszystkie ograniczenia z niego i jego rodziny. Barabasz Paweł, syn Michała, Udalcowa Aleksandra, córka Iwana, Barabasz Ludmiła, córka Pawła zostali zrehabilitowani.

Członek Sądu Najwyższego ZSRR
P. Lichaczjew

Pieczęć

Konkurs recytatorski poezji Wisławy Szymborskiej

11 maja 2012 roku w Ałmaty odbył się konkurs recytatorski poezji Wisławy Szymborskiej, zorganizowany przez Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty oraz Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Ałmaty. Patronat nad konkursem objął Akimat (Urząd miasta) Ałmaty, a Honorowym Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego był zastępca Akima, Pan Serik Sejdumanow.

W Konkursie wzięli udział uczniowie Gimnazjum Nr 23, w którym istnieje klasa z nauczaniem języka polskiego, a także studenci Uniwersytetu Języków Obcych. Uczestnicy zostali podzieleni na trzy grupy wiekowe. Do finału weszło 30. uczestników. Jury, pod przewodnictwem Pana Wiesława Osuchowskiego – Konsula Generalnego RP w Ałmaty, wybrało zwycięzców, a także laureatów nagród specjalnych Konsula Generalnego RP oraz Centrum Kultury Polskiego w Ałmaty.

12 maja w przytulnym saloniku muzyczno-literackim w siedzibie Konsulatu Generalnego RP w Ałmaty odbyło się wręczenie nagród. Ponadto, za wkład w rozwój kultury polskiej w Kazachstanie, specjalne dyplomy otrzymali: Margarita Abdalijewa – przedstawiciel sekretariatu Małego Zgromadzenia Narodu Kazachstanu w Ałmaty; Maria Książek-Zamlewska – nauczycielka języka polskiego w Gimnazjum Nr 23; Irina Pawlukiewicz – Zastępca Prezesa Związku Polaków Kazachstanu; Maru-

Wislawa Szymborska

ar Narbajewa – Dyrektor Gimnazjum Nr 23. Po zakończeniu ceremonii wręczenia nagród, odbył się koncert muzyki Fryderyka Chopina i Henryka Wieniawskiego w wykonaniu młodych kazachstańskich muzyków.

Twórczość Wisławy Szymborskiej jest częścią światowego dziedzictwa poetyckiego. Jej śmiałe, trudne, głębokie, ale jednocześnie dostępne uczuciom każdego czytelnika utwory zostały dostrzeżone przez Komitet Noblowski, który przyznał jej nagrodę w dziedzinie literatury z uzasadnieniem: „za poezję, która z ironiczną precyzją pozwala historycznemu i biologicznemu kontekstowi ukazać się we fragmentach ludzkiej rzeczywistości". Ale najważniejsze jest to, że wiersze Szymborskiej są kochane i czytane przez ludzi na całym świecie. Oprócz tego, żaden z innych polskich poetów, nie wpłynął chyba tak na rozwój współczesnej poezji rosyjskiej. Josif Brodski, nauczywszy się języka polskiego tylko po to, żeby być bliżej polskich poetów, a w połowie ubiegłego wieku w ZSRR, za „żelazną kurtyną" właśnie polska literatura była źródłem wolności, stworzył swoją listę najlepszych utworów poetyckich (antologia stu najlepszych wierszy XX wieku), umieszczając na niej „Koniec i początek" Szymborskiej. Jej wiersze tłumaczyła i ceniła wysoko również Anna Achmatowa. Właśnie dzięki niej, udawało się w ZSRR publikować wiersze Szymborskiej (której nazwisko znajdowało się na „czarnej liście" niepokornych autorów – buntowników). ■

KILKA SŁÓW O WISŁAWIE SZYMBORSKIEJ – LAUREATCE LITERACKIEJ NAGRODY NOBLA

Wisława Szymborska – urodzona 2 lipca 1923 w Bninie, obecnie Kórnik koło Poznania – zmarła 1 lutego 2012 w Krakowie – polska poetka, laureatka Nagrody Nobla w dziedzinie literatury w 1996 r.

Wisława Szymborska debiutowała na łamach „Dziennika Polskiego" wierszem „Szukam słowa" w marcu 1945 roku. W 1952 w Spółdzielni Wydawniczej „Czytelnik" wydała pierwszy tom poetycki „Dlatego żyjemy".

Dla twórczości Szymborskiej charakterystyczne są problemy filozoficzne i moralne, poetyka spowiedzi i refleksja, związek pomiędzy wiecznym i chwilowym, istniejącym i nieistniejącym, ironia bliska grotesce, lakoniczna metafora, racjonalna konstrukcja wiersza.

Tłumaczyła na język polski wiersze poetów francuskich.

(*Źródło: www.wikipedia.org*)

Laureaci konkursu czytelników wybrali dla siebie wiersze, odpowiadające ich wewnętrznemu światu i właśnie to pozwoliło im zająć zaszczytne miejsca.

Dworzec
Wisława Szymborska

Nieprzyjazd mój do miasta N.
odbył się punktualnie.
Zostałeś uprzedzony
niewysłanym listem.
Zdążyłeś nie przyjść
w przewidzianej porze.
Pociąg wjechał na peron trzeci.
Wysiadło dużo ludzi.
Uchodził w tłumie do wyjścia
brak mojej osoby.
Kilka kobiet zastąpiło mnie
pośpiesznie w tym pośpiechu.
Do jednej podbiegł
ktoś nie znany mi,
ale ona rozpoznała go
natychmiast.
Oboje wymienili
nie nasz pocałunek,
podczas czego zginęła
nie moja walizka.
Dworzec w mieście N.
dobrze zdał egzamin
z istnienia obiektywnego.
Całość stała na swoim miejscu.
Szczegóły poruszały się
po wyznaczonych torach.
Odbyło się nawet
umówione spotkanie.
Poza zasięgiem
naszej obecności.
W raju utraconym
prawdopodobieństwa.
Gdzie indziej.
Gdzie indziej.
Jak te słówka dźwięczą.

Serdecznie gratulujemy zwycięzcom i laureatom specjalnych nagród!

Lista zwycięzców we wszystkich kategoriach wiekowych:

I grupa
Janina Grzeczyńska
Marina Łapina
Aniela Pereguda

II grupa
Anar Toktamysowa
Ajdana Kaliżanowa
Julia Sewostjanowa

III grupa
Jelena Lietwiakowa
Swietłana Weselska
Irina Popławska

Specjalne nagrody otrzymali:
Olga Aleksejewa-Barabasz
Witalij Chajrullin

FESTIWAL Filmu Polskiego w Ałmaty

Z OKAZJI DWUDZIESTOLECIA DZIAŁALNOŚCI CENTRUM KULTURY POLSKIEJ W AŁMATY, W DNIACH 11-15 LISTOPADA BR. W KINIE „CEZAR" ODBĘDZIE SIĘ FESTIWAL FILMU POLSKIEGO.

Uroczyste otwarcie Festiwalu nastąpi w dniu 11 listopada br. Tego dnia wyświetlony zostanie film *Ogniem i Mieczem*. W pozostałe dni pokazywane będą filmy: *Wszystko, co kocham, Różyczka, Ile waży koń trojański?*, a ostatniego dnia (15 listopada br.) w ramach pokazów Klubu Filmowego Olega Boreckiego, zaprezentowany będzie film *Erratum*.

Wszystkie filmy będą pokazywane w języku polskim z rosyjskimi napisami.

Festiwal zorganizowany przez Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty, Konsulat Generalny RP w Ałmaty i Klub Filmowy Olega Boreckiego przy finansowej pomocy Stowarzyszenia „Wspólnota Polska" ze środków przyznanych przez MSZ RP.

Poniżej zamieszczamy krótkie omówienie filmów, które zobaczą Państwo w ramach Festiwalu:

11 listopada, niedziela, 15:00
OTWARCIE
Ogniem i Mieczem (1999)

XVII wiek. Rzeczpospolita jest w ogniu, z powodu kłótni pomiędzy płk. Bohdanem Chmielnickim a Panem Czaplińskim, który zabił syna Pułkownika. Znieważony

Chmielnicki zorganizował bunt na Siczy Zaporoskiej, sprzymierzył się z Tatarami pod wodzą Tuhajbeja, pokonał wojska króla Władysława.

Na tle dzikich grabieży, pogromów, wielkich scen batalistycznych, szlachcic Skrzetuski i okrutny kozacki ataman Bohun zabiegają o miłość pięknej Polki..

.

12 listopada, poniedziałek, 19:00.
Wszystko, co kocham (2009)

Główne postaci – uczniowie starszej klasy, mieszkają w miasteczku nad Bałtykiem. Jest rok 1981. Młodość, miłość, wolność, bunt i muzyka! To jest pora, kiedy wszystko dzieje się po raz pierwszy, a miłość ma smak lemoniady.

13 listopada, wtorek, 19:00
Różyczka (2010)

1967 rok. Młoda i piękna Kamila pracuje na uniwersytecie na stanowisku sekretarki rektora i planuje wyjść za mąż za Romana, który zajmuje ważne stanowisko w państwowej firmie handlowej. Kamila nie wie wszystkiego o swoim narzeczonym: tak naprawdę Roman pracuje w Służbie Bezpieczeństwa, a do jego obowiązków należy ujawnianie potencjalnych wrogów reżimu komunistycznego. Roman podejrzewa, iż takim „wrogiem ludu", utrzymującym potajemne kontakty z zagranicznymi kontrahentami, jest znany pisarz Adam Warczewski, któremu jednakże udaje się wywierać umiejętnie na otoczeniu wrażenie całkowitego braku zainteresowania polityką. Czas leci, a kierownictwo Romana wymaga od niego wyników i wtedy decyduje się on na skrajne posunięcie: aby móc śledzić Warczewskiego, prosi Kamilę, aby została jego kochanką.

14 listopada, środa, 19:00
Wymyk

Historia dwóch braci – Alfreda i Jerzego – którzy w trakcie podróży kolejką podmiejską są świadkami brutalnej napaści na młodą dziewczynę. Jerzy bez namysłu staje w obronie kobiety, natomiast Alfred zawodzi - bojąc się o własną skórę reaguje poniewczasie i staje się biernym świadkiem tragedii młodszego brata...

15 listopada, czwartek, 19:00
Klub Filmowy Olega Boreckiego
Erratum (2010)

Michał – odnoszący sukcesy finansisty, w średnim wieku, wzorowy członek rodziny, wyjeżdża służbowo do rodzinnego miasteczka. Przypominając sobie przeszłość i stracone nadzieje młodości, zastanawia się nad swoim życiem: co osiągnął, a co stracił. Pomiędzy nim a ojcem, z którym Michał kiedyś zerwał kontakt, wyrosła ściana nieporozumień; przyjaciele z zespołu muzycznego zachowali wierność powołaniu, a on zostawił ich dla „wielkiej przyszłości". Punktem zwrotnym staje się przypadkowa śmierć bezdomnego, którego Michał potrącił na drodze. Michał – nie objęty dochodzeniem – decyduje się odnaleźć bliskich zmarłego, poznać jego historię. W ten sposób zaczyna się swoiste odrodzenie głównej postaci...

Stowarzyszenie Społeczne Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty

11 LISTOPADA 2012 ROKU CENTRUM KULTURY POLSKIEJ ŚWIĘTUJE 20 LAT! Z OKAZJI NASZEGO WSPÓLNEGO ŚWIĘTA PRZESYŁAMY NAJSERDECZNIEJSZE ŻYCZENIA WSZYSTKIM NASZYM RODAKOM I PRZYJACIOŁOM. KILKA SŁÓW O NAS…

Oleg Czerwiński.

Stowarzyszenie Społeczne Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty (CKP) powstało w 1992 roku. W kolejnych latach prezesami Centrum były:

1992-1993 – Swietłana Sinicka
1993-1996 – Eugenija Wojtkiewicz
1996-2005 – Ludmiła Sikorska
2005-2012 – Irina Pawlukiewicz

Od marca 2012 roku Prezesem Centrum jest Oleg Czerwiński.

Centrum zrzesza Polaków zamieszkałych w Ałmaty i obwodzie ałmatyńskim. Do głównych zadań CKP należy:

– promocja polskiej kultury i oświaty,
– propagowanie polskiej historii, języka i tradycji,
– działalność charytatywna,
– organizacja przedsięwzięć kulturalnych i kulturalno-oświatowych, wieczorów twórczych, koncertów, wystaw, licznych spotkań.

W swojej codziennej działalności CKP aktywnie współpracuje z Konsulatem Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej w Ałmaty, Akimatem miasta Ałmaty, Małym Zgromadzeniem Narodu Kazachstanu miasta Ałmaty, innymi stowarzyszeniami etniczno-kulturalnymi funkcjonującymi w południowej stolicy.

Wszelkie informacje o nas i naszej działalności mogą Państwo znaleźć na stronie internetowej: http://www.zpk-polonia.kz lub skontaktować się z nami pod numerem telefonu: + 7 701-716 10 00.

Wszelką korespondencję prosimy przesyłać na adres poczty elektronicznej: oleg_terra@mail.ru

Będziemy wdzięczni za każdy list, opinie, wszelkie porady i wskazówki.

Zapraszamy!!!

Prezes Stowarzyszenia Społecznego
Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty

Oleg Czerwiński.

Najważniejsze widowiskowe przedsięwzięcia, w latach 2005 – 2012, zorganizowane przez CKP

2005 rok. Prezentacja utworów A. Zatajewicza „1000 pieśni narodu kazachskiego" i „500 kazachskich piosenek i pieśni ludowych".

2006 rok. Międzynarodowa naukowo-praktyczna konferencja „Polacy w Kazachstanie: przeszłość i współczesność", poświęcona 70-leciu deportacji Polaków do Kazachstanu. Prezentacja w ramach konferencji połączonej z wystawą dokumentów archiwalnych „70-lecie deportacji Polaków do Kazachstanu. Historia w dokumentach z lat 1936-2006".

2006 rok. Pierwszy Krajowy Festiwal Młodych Muzyków im. A. Zatajewicza, w którym wzięło udział 250. uczniów wszystkich narodowości ze szkół muzycznych Republiki Kazachstanu.

2007 rok. Festiwal rysunku dziecięcego „Honorowe symbole mojego kraju".

2008 rok. Wieczór muzyczno-literacki poświęcony 200-leciu Wielkiego Polskiego Poety A. Mickiewicza, podczas którego wykonano wiersze w 5. językach: kazachskim, polskim, rosyjskim, białoruskim i litewskim.

2010 rok. Drugi Republikański Festiwal Młodych Muzyków im. A. Zatajewicza, w którym wzięło udział 200. uczniów wszystkich narodowości ze szkół muzycznych Republiki Kazachstanu.

2010 rok. Koncert „Poświęcenie Chopinowi", z udziałem uczniów szkoły muzycznej im. K. Bajseitowej, który współpracował z CKP podczas otwarcia jubileuszowego koncertu poświęconego obchodom 200-lecia F. Chopina w Kazachstanie.

2011 rok. Polska dyskoteka na Starym Placu w Ałmaty z udziałem dj z Gdańska.

2011 rok. Wystawa fotografii, poświęcona 20-leciu Dnia Niepodległości Republiki Kazachstanu „Kazachstan oczami Przyjaciół".

2011 rok. Pierwszy Republikański Festiwal Młodych Skrzypków imienia Henryka Wieniawskiego.

2012 rok. Koncert zwycięzców i laureatów I i II Republikańskiego Festiwalu Młodych Muzyków im. A. Zatajewicza i I Republikańskiego Festiwalu Młodych Skrzypków im. H. Wieniawskiego.

2012 rok. Turniej Piłkarski drużyn: korpusu dyplomatycznego w Ałmaty, Akimatu Ałmaty, dziennikarzy oraz gwiazd show-biznesu o Puchar Konsula Generalnego RP w Ałmaty Pana Wiesława Osuchowskiego.

2012 rok. Konkurs Recytatorski, poświęcony wielkiej polskiej poetce i laureatce Literackiej Nagrody Nobla Wisławie Szymborskiej. ■

Święto Niepodległości

Dzień 11 Listopada jest szczególnym w dziejach narodu polskiego. W dniu tym bowiem Polska odzyskała niepodległość po 123 latach niewoli pod zaborami rosyjskim, pruskim i austriackim.

Naród polski o swą niepodległość walczył na różnych polach: bronił języka, religii i kultury, podnosił poziom edukacji i sprawność ekonomiczną oraz walczył zbrojnie. Istotną rolę odegrała walka o zachowanie i rozwój języka polskiego. Następująco ją określił Karol Libelt, wybitny polski filozof w końcu XIX w.: „Język jest krwioobiegiem w żyłach narodu, jego zaniknięcie powoduje śmierć narodu". O jego trwanie i upiększanie walczyli wybitni pisarze polscy, m. in. wieszczowie narodu polskiego – Adam Mickiewicz, Juliusz Słowacki, Zygmunt Krasiński, Cyprian Kamil Norwid. A. Mickiewicz autor Pana Tadeusza – epopei narodowej, zapowiedział w „Księgach pielgrzymstwa Narodu Polskiego" odbudowę państwa polskiego, a J. Słowacki przewidział, że Polak zostanie papieżem – przywódcą Kościoła katolickiego na całym świecie.

Pisarze eksponowali wartość religii chrześcijańskiej w życiu narodu polskiego, kształtowali poczucie dumy z przynależności do warstwy chłopskiej – nosicieli podstawowych wartości narodu polskiego. Jakże wymownymi przykładami są tu Władysław Reymont, piewca wsi, który za powieść „Chłopi" otrzymał Nagrodę Nobla, Henryk Sienkiewicz i Stefan Żeromski.

Duże znaczenie w procesie odbudowy państwa polskiego miała walka o ziemię, która szczególnie dramatyczny przebieg miała na terenie zaboru pruskiego. Wygrali ją chłopi polscy, mający sakralny stosunek do ziemi i uważający ją za podstawowy składnik Ojczyzny. Jej symbolem stał się wóz Michała Drzymały – dom umieszczony na kołach, który zmieniał miejsce postoju, co w sensie prawnym oznaczało, że nie był domem.

Obrona języka łączyła się z obroną religii i kultury. Zaborcom pomimo szykan i prześladowań nie udało się Polaków zgermanizować i zrusyfikować. Wyżej wymienione czynniki budowały i utrwalały w świadomości Polaków wartość Ojczyzny, która zawsze powinna być wyznacznikiem postaw jej mieszkańców. Wspomniany już Norwid stwierdził, że: „Ojczyzna to zbiorowy solidarny obowiązek".

Właśnie takie pojmowanie obowiązku wobec Ojczyzny prowadziło Polaków do walki zbrojnej o Niepodległość. Walczyli o nią od XVIII do XX wieku. Znaczyła ona szlaki męczeństwa i martyrologii począwszy od Konfederacji Barskiej, poprzez Powstanie Kościuszkowskie, Legiony gen. Henryka Dąbrowskiego, Powstanie Listopadowe, Wiosnę Ludów w 1946 r., Powstanie Styczniowe 1863 – 1864 r, Rewolucję 1905- 1907 r., Legiony Józefa Piłsudskiego, Legion Puławski, Drużyny Bartoszowe w czasie I wojny światowej, wojna z Armią Czerwoną w latach 1920 – 1921, udział Polaków w II wojnie światowej, której wymownym przykładami są Polskie Siły Zbrojne na Zachodzie, Armia gen. Władysława Andersa, Armia Krajowa licząca w kulminacyjnym punkcie rozwoju ponad 350 tys. żołnierzy.

Mało znaną kartą historii jest udział kobiet w walce o Niepodległość. Mam tu na uwadze, m. in. bohaterki powstania styczniowego – Emilię Plater, Annę Pustowójtównę, Jadwigę Prendowską, Związek Dobroczynności Patriotycznej założony przez Klementynę z Tańskich Hofmanową i Katarzynę Sowińską – wdowę po

Prof. Stefan Pastuszka - polski polityk, historyk, nauczyciel akademicki, senator III kadencji w latach 1993 - 1997, w latach 1995 – 1997 sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej, w latach 2003–2006 przewodniczył Sejmikowi Województwa Świętokrzyskiego, członek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, odznaczony Krzyżem Kawalerskim Ordenu Odrodzenia Polski.

gen. Józefie Sowińskim obrońcy Warszawy w 1831 r. Sprawował on opiekę nad powstańcami i spiskowcami. Szerszy zakres działalności miało Patriotyczne Stowarzyszenie Kobiet, składające się z samych Polek, których obowiązkiem było rozkrzewianie miłości ojczyzny i poświęcanie się dla niej, słowem i czynem dopełnianie uczuć braterstwa przez zbliżanie się do włościan oraz przez różne środki zbieranie funduszów pieniężnych. Natomiast Związek Wspólnego Nieszczęścia, działający w latach 1831 – 1863, organizował pomoc dla ofiar represji i ich rodzin. Jej członkinie wyjeżdżały na Syberię, do Kazachstanu i na Kaukaz jako dobrowolne wygnanki - żony, siostry, narzeczone, matki. Otoczone były one prawdziwym kultem współczesnych. Ratowały bowiem zesłańców przed melancholią, obłędem, samobójstwem itp. i werbowały nawet narzeczone dla zesłańców polskich. Godna przypomnienia jest patriotyczna i niepodległościowa działalność Entuzjastek z Narcyzą Żmichowską na czele.

Odzyskanie przez Polaków Niepodległości i odbudowa Państwa Polskiego była efektem woli i walki całego Narodu, wszystkich partii politycznych poza komunistami. Mam tu na uwadze ludowców – reprezentujących chłopów – najliczniejszą warstwę Narodu Polskiego, z Wincentym Witosem, Maciejem Ratajem i Stanisławem Thuguttem na czele, socjalistów z Ignacym Daszyńskim, Mieczysławem Limanowskim na czele, endecję z Romanem Dmowskim, Zygmuntem Balickim i Władysławem Grabskim, obóz piłsudczykowski z Józefem Piłsudskim i Witoldem Jodko-Narkiewiczem chrześcijańskich demokratów z Wojciechem Korfantym, Karolem Popielem.

Realizację aspiracji niepodległościowych Polaków – umożliwiły klęska Cesarstwa Niemieckiego i Austriacko -Węgierskiego pokonanych przez Ententę w czasie I wojny światowej oraz rewolucja bolszewicka w Rosji. Polska po 123 latach niewoli odzyskała wolność. Na jej czele jako Naczelnik Państwa stanął Józef Piłsudski wsparty przez wszystkie siły polityczne i orientacje działające na rzecz Wolności i Niepodległości Polski. Państwo Polskie stało się demokratyczną republiką parlamentarną, z równymi prawami dla jej wszystkich obywateli. Po obronieniu swojej Niepodległości w starciu z Rosją Bolszewicką było jednym z najbardziej demokratycznych państw w Europie i Świecie.

Niestety w wyniku agresji Niemiec 1 września i Związku radzieckiego 17 września 1939 r. Polska straciła ponownie Niepodległość. Polacy walczyli o nią na wszystkich frontach II wojny światowej oraz w kraju. Pomimo tego Alianci (Wielka Brytania, Stany Zjednoczone i Związek Radziecki) kupczyli krwią polską.

Dramatycznym i tragicznym paradoksem historii było oddanie Polski na mocy konferencji jałtańskiej (luty 1945 r.) w radziecką sferę wpływów oraz zaakceptowanie przez Wielką Brytanię i Stany Zjednoczone zagarnięcia przez Związek Radziecki we wrześniu 1939 r. terenów Polski na wschód od linii Bugu (51% jej powierzchni). Układy w Jałcie i Poczdamie narzuciły Polsce system komunistyczny, co oznaczało ograniczony zakres wolności i suwerenności.

Ponownie, miejmy nadzieję, że na zawsze, naród polski odzyskał suwerenność i wolność w 1989 r. drogą pokojową, m.in. w wyniku rozwoju ideałów solidarności i solidaryzmu narodowego. W procesie tym dużą rolę odegrał Kościół katolicki.

Polacy wspierali dążenia wolnościowe i cywilizacyjne ludów, wśród których przyszło im żyć. Doceniali ich wkład wnoszony do kultury światowej. Adolf Januszkiewicz, uczestnik spisku zesłany do Kazachstanu, jeden z polskich badaczy i podróżników poznał ich język i kulturę, zachwycił się ich poezją. Pisał on o Kazachach następująco: „O! nie zaiste! Lud, który Stwórca obdarzył takimi zdolnościami, nie może pozostać obcym cywilizacji: duch jej przeniknie kirgiskie pustynie, roznieci tu iskrę światła i przyjdzie czas, że koczujący dziś nomada zaszczytne miejsce zajmie pośród ludów, co nań patrzą teraz z góry".

Dozgonnie wdzięczny
Prof. Stefan Pastuszka

Wakacje w Pogorzelicy

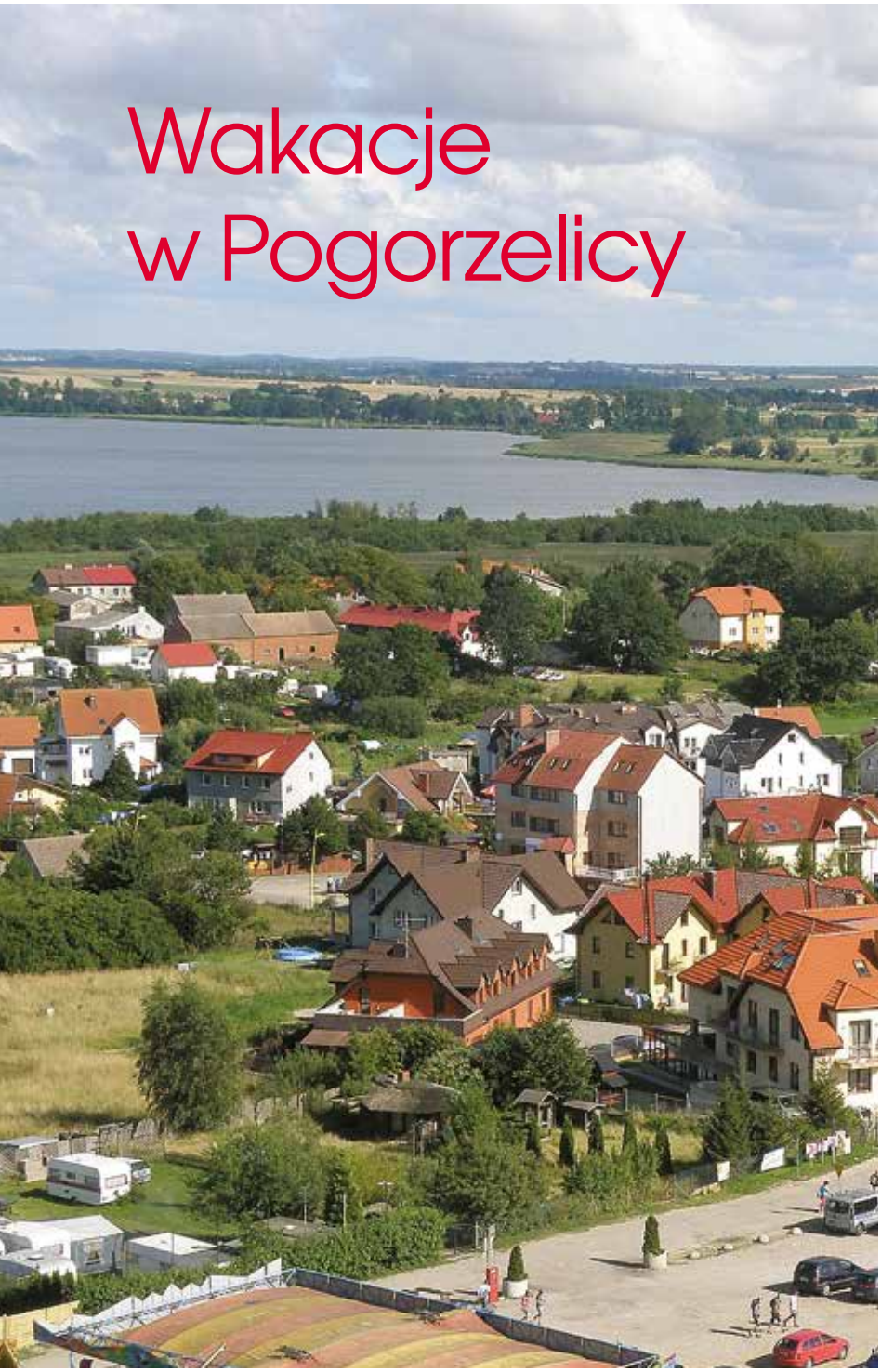

LATEM 2012 ROKU W NAJGORĘTSZYM OKRESIE URLOPOWYM, OD 4 DO 16 SIERPNIA, OŚRODEK WCZASOWO-LECZNICZY KURATORIUM OŚWIATY W POGORZELICY PRZYJĄŁ GRUPĘ MŁODZIEŻY Z KAZACHSTANU. WYJAZD TEN ZOSTAŁ ZORGANIZOWANY PRZEZ: FUNDACJĘ EUROPEJSKIEJ NAUKI I MIĘDZYNARODOWEGO ROZWOJU "FREYA", KONSULAT GENERALNY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W AŁMATY ORAZ CENTRUM KULTURY POLSKIEJ W AŁMATY I TARAZIE.

Uczestnikami wycieczki było 16. osób – 14. dzieci, którym towarzyszyło dwóch opiekunów. Dzieci, pochodzące z polskich rodzin ze wsi Tonkieris, Żanaszar, Biełbułak, Nura oraz z całego obwodu ałmatyńskiego, z obwodu dżambułskiego i, z Tarazu, otrzymały możliwość spędzenia wakacji w ojczyźnie swoich przodków. Strona zapraszająca zapewniła im nie tylko możliwość wypoczynku, ale także przygotowała interesujący program kulturalno-oświatowy. Dzieci uczestniczyły w wielu wycieczkach, podczas których miały okazję zapoznać się z polską kulturą i tradycjami. Brały udział w zajęciach prowadzonych przez polskich nauczycieli, którzy uczyli je języka i historii kraju ich dziadów. Wszyscy znakomicie wypoczęli. Młodzież uzyskała wiele interesujących informacji i po dwóch tygodniach cała grupa, w świetnych humorach, wróciła do Kazachstanu, przywożąc ze sobą nie tylko wspomnienia, ale również piękne zdjęcia z wycieczek po Polsce (są one zamieszczone w tym numerze).

Wyjazd się udał, ale zanim do niego doszło, na etapie przygotowawczym nie obyło się bez problemów. W związku z gwałtownym wzrostem, w tym roku, cen biletów lotniczych i zmianą kursu euro strona zapraszająca nie mogła w pełni pokryć kosztów wyjazdu tak, jak to było wcześniej zaplanowane. W pewnym momencie nad wyjeżdżającymi zawisła realna groźba odwołania wyjazdu. W tej sytuacji Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty natychmiast zareagowało i zwróciło się z prośbą o pomoc do Wydziału Promocji Handlu i Inwestycji Ambasady RP w RK, które natychmiast odpowiedziało na apel Centrum. Do polskich firm pracujących w Kazachstanie rozesłano pisma z prośbą o poparcie i pomoc w realizacji wyjazdu dzieci. Odpowiedź była pozytywna. Dzięki temu, że udało się uzyskać odpowiednie fundusze, można było wykupić bilety lotnicze. Wycieczka naszych dzieci do ojczyzny przodków stała się faktem!

Nasza interesująca i długa wyprawa do Polski rozpoczęła się w Ałmaty, gdzie do zebranej na miejscu grupy dzieci dołączyły dzieci z Tarazu i stąd już razem ruszyliśmy w dalszą drogę. A przyznać trzeba, że trasa nie była krótka. Samolotem do Stambułu, stamtąd do Berlina, a z Berlina to już rzut beretem do Polski.

W Berlinie spotkaliśmy się z naszym przewodnikiem – panią Marią Grodnjuk, która w czasie naszego pobytu w Polsce stała się dla nas bardzo bliską osobą. To ona się nami opiekowała, troszczyła się, żeby nam niczego nie brakowało.

W Szczecinie byliśmy tylko kilka godzin, ale starczyło nam czasu na obejrzenie niektórych atrakcji miasta.

Informacja geograficzna

Szczecin (po niemiecku: Kashubian Szteteno; po łacinie Stetinum) to stolica województwa zachodnio–pomorskiego. To siódme pod względem wielkości miasto kraju i ważny port morski na Bałtyku. Zgodnie z danymi z 2005 roku w Szczecinie żyje ponad 420 tysięcy mieszkańców.

Szczecin jest położony na brzegu Odry na południe od Laguny Szczecińskiej i Zalewu Pomerania wzdłuż południowo-zachodniego brzegu Jeziora Demskiego.

Miasto wydało się nam bardzo przytulne, czyste, interesujące. Spodobała nam się stara architektura, która przeplata się ze współczesnymi budynkami. Zwróciliśmy też uwagę na dużą ilość katolickich kościołów, które zadziwiły nas swą wielkością, bogatym wystrojem wnętrz i ogólnym pięknem.

No cóż, wszystko dobre, co się dobrze kończy. Nasza wycieczka nad polskie morze dobiegła końca. Szkoda. Czas minął szybko i nagle przyszło się nam żegnać i z morzem, i z życzliwymi nam ludźmi. Było wesoło. Wyjeżdżając, każdy z nas zabrał ze sobą we wspomnieniach maleńką część Polski.

Myślę, że wszyscy będziemy długo wspominać te ciepłe, beztroskie dni spędzone w Pogorzelicy. Wierzę, że z sentymentem i wdzięcznością wspominać będziemy ludzi, dzięki którym mogliśmy wyruszyć w tę pełną zagadek i tajemnic podróż. ■

W związku z powyższym Centrum Kultury Polskiej w Ałmaty wyraża ogromne podziękowania za okazaną pomoc:

Generalnemu dyrektorowi **Sento Membr of Polpharma** Panu **Włodzimierzowi Gryglewiczowi**;

Dyrektorowi **LTD Centrostal-Domstal** Panu **Bogdanowi Hnatyszynowi**;

Dyrektorowi **Poszukiwań Nafty i Gazu Kraków w Republice Kazachstan** Panu **Franciszkowi Bracha**;

Dyrektorowi firmy **Adałan** Panu **Aleksandrowi Zinczenko**;

Dyrektorowi firmy **Zelmer Kazachstan** Panu **Mirosławowi Szymańskiemu**;

Dyrektorowi firmy **LTD Glinik** (przedstawicielstwo) Panu **Aleksandrowi Griszko**;

Szczególne podziękowania wyrażamy:

Panu **Andrzejowi Stefańskiemu** – kierownikowi **Wydziału Promocji Handlu i Inwestycji Ambasady RP w RK**;

Panu **Wiesławowi Osuchowskiemu** – Konsulowi Generalnemu **Konsulatu Generalnego RP w Ałmaty**;

Konsulom Konsulatu Generalnego RP w Ałaty: Pani **Barbarze Kaczmarczyk**,

Panu **Danielowi Braciszewskiemu**; oraz zastępcy przewodniczącego **Związku Polaków w Kazachstanie** Pani **Irenie Pawlukiewicz.**

Kirgistan widziany oczami polskich i kirgiskich malarzy

„KIRGISTAN WIDZIANY OCZAMI POLSKICH I KIRGISKICH MALARZY" – PIERWSZY W HISTORII, POLSKO – KIRGISKI PLENER MALARSKI; 28.09.2012 R. – OTWARCIE POPLENEROWEJ WYSTAWY.

W reprezentacyjnej sali wystawowej Kirgiskiego Narodowego Muzeum Sztuk Plastycznych im. Gapara Ajtijewa w Biszkeku, odbyło się uroczyste otwarcie poplenerowej wystawy „Kirgistan widziany oczami polskich i kirgiskich malarzy". Honorowy patronat nad wystawą objął Minister Kultury i Turystyki RK, Ibragim Żunusow. Zaprezentowano artystyczny dorobek pierwszego w historii polsko – kirgiskiego pleneru malarskiego, zorganizowanego przez Konsulat Generalny RP w Ałmaty z okazji 20-lecia ustanowienia stosunków dyplomatycznych między Rzeczpospolitą Polską i Republiką Kirgiską. Z Polski do Biszkeku przyjechali znani malarze: Jan Wołek, Stanisław Chomiczewski, Daniel Pielucha oraz Maggie Szuszkiewicz. Stronę kirgiską reprezentowali: Rifkat Bucharmietow, Asiejn Dżumabekow, Sapar Osmanalijew i Natalia Kopiełowicz. Przez 2 tygodnie polscy i kirgiscy artyści malowali obrazy, przedstawiające ich własną wizję współczesnego Kirgistanu. Dzięki pomocy władz Kirgiskiego Narodowego Muzeum Sztuk Plastycznych im. G. Ajtijewa w Biszkeku, zorganizowano poplenerową wystawę, którą uroczyście otworzył Konsul Generalny RP w Ałmaty, Wiesław Osuchowski. Wystawa stała się ważnym wydarzeniem kulturalnym, o którym informowano na wielu portalach internetowych. Wzbudziła bardzo duże zainteresowanie. Na jej otwarcie przybyło ponad 300 osób. Uczestniczyli w nim wykładowcy i studenci biszkeckich uczelni artystycznych, przedstawiciele środowisk twórczych Biszkeku, korpusu dyplomatycznego, biznesu oraz kirgiskiej Polonii, a także dziennikarze lokalnych mediów (gazety, TV).

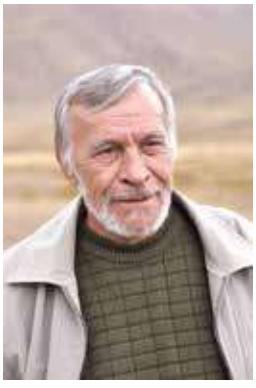

Z okazji wystawy, dzięki staraniem Konsulatu Generalnego RP w Ałmaty, wydano katalog zawierający informacje o artystach i ich dotychczasowych osiągnięciach, przedstawiający zdjęcia wybranych dzieł namalowanych w Kirgizji. Polscy artyści przekazali po jednej ze swych prac Kirgiskiemu Narodowemu Muzeum Sztuk Plastycznych im. Gapara Ajtijewa. Kirgiska telewizja (w tym TVK+ o zasięgu europejskim i TVKTR o zasięgu ogólnokrajowym) oraz prasa szeroko informowały o tym niecodziennym wydarzeniu artystycznym. ■

Repatriacja do Polski. Szczegóły.

NA NASZE PYTANIA ODPOWIADA PANI WICEKONSUL
BARBARA KACZMARCZYK W KONSULACIE GENERALNYM RP W AŁMATY

Od czego zacząć? Wskazówki dla rodzin, które zdecydowały się na repatriację do Polski

Pierwsze kroki….

Starania o powrót do Polski w ramach repatriacji należy zacząć od złożenia odpowiednich dokumentów w Konsulacie Generalnym w Ałmaty lub w Wydziale Konsularnym Ambasady RP w Astanie (zgodnie z kompetencją terytorialną).

Wnioski o wydanie wizy w celu repatriacji oraz wykaz dokumentów, które należy załączyć do wniosku można otrzymać w siedzibie lub na stronie internetowej polskich placówek dyplomatycznych w Kazachstanie.

Jak długo może trwać proces repatriacji i od czego to zależy?

Okres oczekiwania na wyjazd do Polski w ramach repatriacji jest trudny do określenia. Uzależniony jest on od zapewnienia warunków do osiedlenie się dla danej rodziny repatrianta lub repatrianta na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Podstawowym podmiotem gwarantującym repatriantom warunki do osiedlenia się jest gmina. Zaproszenia sporządzone przez gminę są dla nieokreślonych imiennie osób i są rejestrowane w bazie „RODAK" prowadzonej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Oferty gmin przydzielane są zgodnie z kolejnością złożenia wniosku, przy czym w pierwszej kolejności są udostępniane osobom deportowanym i prześladowanym z przyczyn narodowościowych lub politycznych. Przydzielając ofertę gminy MSWiA uwzględnia jej oczekiwania dotyczące liczby osób, jaką gmina może przyjąć, a także wykształcenia, wykonywanego zawodu lub umiejętności, na podstawie których gmina może zapewnić zatrudnienie.

Warunki do osiedlenia się mogą zapewnić również inne podmioty: osoby prawne lub jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej i mające siedzibę w Polsce (np. fundacja, stowarzyszenie, firma, dom opieki społecznej), jak również osoby fizyczne (tj. najbliższa rodzina - wstępni, zstępni lub rodzeństwo osoby zapraszanej) będące obywatelami polskimi. Takie zaproszenia muszą być sporządzone w formie notarialnej na okres nie krótszy niż 12 miesięcy.

Co należy rozumieć pod pojęciem „repatriacja do Polski"? Czy przewiduje się pomoc materialną dla repatriantów po przyjeździe do Polski? Jakie jeszcze przysługują ulgi lub jaka pomoc przysługuje repatriantom odnośnie wykształcenia, pomocy socjalnej czy poszukiwania pracy.

Repatriantom po przyjeździe do Polski przysługuje jednorazowa pomoc finansowa, która obejmuje:

1. częściowy zwrot kosztów podróży
2. zasiłek na zagospodarowanie i bieżące utrzymanie,
3. zasiłek szkolny na pokrycie kosztów związanych z podjęciem nauki w Polsce przez małoletnie dzieci repatrianta.

Ponadto repatriantowi, który przybył do Polski z terenów azjatyckich byłego ZSRR i poniósł koszty związane z remontem lub adaptacją lokalu mieszkalnego w miejscu osiedlenia się w RP udziela się pomocy ze środków budżetu państwa na częściowe pokrycie poniesionych kosztów.

Repatrianci mogą również uczestniczyć bezpłatnie w kursach języka polskiego i adaptacji w społeczeństwie polskim. Liczne organizacje na terenie Polski zajmują się także prowadzeniem kursów podnoszących kwalifikacje zawodowe repatriantów.

Osoby posiadające przyrzeczenie wydania wizy repatriacyjnej zamieszkujący na terenie Republiki Kazachstanu mogą uczestniczyć bezpłatnie w kursach języka polskiego prowadzonych przez nauczycieli języka polskiego.

W jaki sposób wiążą się ze sobą otrzymanie Karty Polaka i repatriacja? Czy nie wykluczają się one wzajemnie?

Ustawa o *repatriacji* określa zasady nabycia obywatelstwa polskiego w drodze repatriacji. Karta Polaka jest dokumentem potwierdzatzcym przynależność do polskiego narodu i nie skutkuje nabyciem polskiego obywatelstwa. Ustawa o *Karcie Polaka* określa uprawnienia osoby, której przyznano ten dokument. Procedura repatriacyjna i procedura otrzymania Karty Polaka są niezależne od siebie. Otrzymanie Karty Polaka nie ma wpływu na proces ubiegania się o wyjazd do Polski w ramach repatriacji.

W jaki sposób rozpatruje się dokumenty współmałżonków niebędących osobami pochodzenia polskiego, dzieci ze wcześniejszych związków niebędących osobami pochodzenia polskiego i innych możliwych członków rodziny.

Małżonkowi osoby wnioskującej o wizę repatriacyjną niebędącemu osobą polskiego pochodzenia (i innym cudzoziemcom przybywającym do Polski wraz z repatriantem) udziela się zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Polski. Wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się dołącza się do wniosku o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji. Członkowie rodziny repatrianta uzyskują zezwolenie na osiedlenie się od Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Na podstawie otrzymanego zezwolenia małżonek repatrianta otrzymuje odpowiednią wizę. Otrzymanie zezwolenia na osiedlenie się wiąże się z przyznaniem małżonkowi repatrianta wielu praw, z których mogą korzystać na równi z obywatelami polskimi. Członkowie rodzin repatriantów bezpośrednio po otrzymaniu dokumentu zezwalającego na osiedlenie się na terytorium Polski mogą złożyć wniosek o nadanie im obywatelstwa polskiego. Procedura rozpatrywania wniosków o nadanie obywatelstwa (od chwili złożenia wniosku) trwa około 1. roku.

Barbara Kaczmarczyk wicekonsul
Konsulat Generalny RP w Ałmaty
ul. Dżarkientska - Inskanderowa, 9-11/13,
050059 Ałmaty, Kazachstan
tel. (007727) 258 16 17
fax (007727) 258 15 52

www.almaty.msz.gov.pl
e-mail: almaty.kg.sekretariat@msz.gov.pl

Niepełnoletnie dzieci, pozostające pod władzą rodzicielską repatrianta, nabywają obywatelstwo polskie w drodze repatriacji. W przypadku, gdy repatriantem jest tylko jeden z rodziców, niepełnoletni nabywa obywatelstwo polskie jedynie za zgodą drugiego rodzica, wyrażoną w oświadczenie złożonym przed konsulem.

Kiedy mówi się o repatriacji rodzin, to o jakim kręgu osób spokrewnionych mowa? Czy chodzi o współmałżonków z dziećmi, rodziców, dziadków, ciocie, wujków?

Procedurę repatriacyjną może rozpocząć każda pełnoletnia osoba posiadająca potwierdzone polskie pochodzenie i która może wykazać swój związek z polskością poprzez pielęgnowanie polskiej mowy, polskich tradycji i zwyczajów. Za rodzinę przybywającą do Polski wraz z repatriantem uważa się jego małżonka i dzieci.

Jaki dokument otrzyma repatriant po przyjeździe do Polski w ramach repatriacji? Będzie miał prawo swobodnie poruszać się po terytorium UE?

Osoba, która przedstawi konsulowi dowody potwierdzające posiadanie lub zapewnienie lokalu mieszkalnego i źródeł utrzymania (tj. warunki do osiedlenia) otrzymuje wizę wjazdową w celu repatriacji. Jest ona wklejana do paszportu wnioskodawcy i uprawnia do jednokrotnego przekroczenia granicy RP w okresie 12 miesięcy od dnia wydania. W momencie przekroczenia granicy RP na podstawie tej wizy, repatriant staje się obywatelem polskim. Po przybyciu do Polski powinien niezwłocznie przystąpić do wyrobienia polskiego dowodu osobistego i polskiego paszportu.

Zupa grzybowa

Składniki:

1/2 kg świeżych warzyw (marchew, pietruszka, seler, por), 1 cebula, 300 g suszonych grzybów, 1/4 kostki masła, 5 łyżek posiekanej natki pietruszk, sól, pieprz

Wykonanie:

Krok 1. Grzyby zalać 1 litrem zimnej wody i moczyć je przez 1 godzinę.

Krok 2. Ugotować grzyby do miękkości.

Krok 3. Warzywa i cebulę pokroić w kostkę.

Krok 4. Usmażyć warzywa na maśle.

Krok 5. Przełożyć usmażone warzywa do garnka, zalać je 2 litrami wody i ugotować do miękkości.

Krok 6. Odcedzić grzyby.

Krok 7. Drobno pokroić grzyby.

Krok 8. Wywar grzybowy wlać do wywaru warzywnego.

Krok 9. Doprawić zupę solą i pieprzem. Posypać natką pietruszki. Można dodać śmietanę i płaski makaron. ■

Makowiec

Składniki:

Ciasto: 23 g świeżych drożdży, 6 żółtek, 80 g drobnego cukru do wypieków lub cukru pudru, ziarenka z 1 laski wanilii (ewentualnie kilka kropli ekstraktu z wanilii), 380 g mąki pszennej tortowej, 190 ml ciepłego mleka, 110 g masła, roztopionego i ostudzonego.

Masa makowa: 250 g maku, 25 g orzechów włoskich, grubo posiekanych, 25 g rodzynek, najlepiej sułtane, 25 g smażonej skórki pomarańczowej, według przepisu, znajdującego się tutaj lub gotowej, kandyzowanej, 1/4 kostki miękkiego masła, 50 g, 1 kieliszek likieru amaretto (opcjonalnie), 5 jajek, oddzielnie żółtka od białek, 1 szklanka cukru pudru, gotowa polewa lukrowa

Przygotowanie:

Ciasto: Do kubka skruszyć drożdże, wymieszać z 1/4 szklanki ciepłego mleka, 1 łyżeczką cukru i 2 łyżkami mąki. Przykryć i odstawić na 15 minut w ciepłe miejsce do wyrośnięcia (kubek można wstawić na kilka minut do średnio gorącej wody aby ułatwić rozwój drożdży).

Żółtka utrzeć z cukrem na puszysty krem. Laskę wanilii przeciąć na pół, łyżeczką wyłuskać ziarenka i dodać je do ubitej masy. Wymieszać z przesianą mąką, drożdżami, resztą ciepłego mleka oraz roztopionym i ostudzonym masłem. Wyrobić elastyczne i dość luźne ciasto, przez około 10 minut, aż zacznie odchodzić od ręki. Przykryć ściereczką i odstawić w ciepłe miejsce do wyrośnięcia, na około 1 godzinę (naczynie z ciastem można wstawić na kilkanaście minut do średnio gorącej wody aby ułatwić wyrastanie).

Masa makowa: Mak umieścić na sitku i przelać wrzątkiem, dokładnie odsączyć i odparować. Zmielić dwukrotnie w maszynce sitkiem do maku (o najmniejszych oczkach). Do zmielonego maku dodać posiekane orzechy, rodzynki, skórkę pomarańczową, miękkie masło, oraz likier amaretto. Żółtka utrzeć z cukrem pudrem i wymieszać z masą makową, następnie ubić pianę z białek i również wymieszać z masą.

Wyrośnięte ciasto wyłożyć na podsypaną mąką stolnicę i wyrabiać przez 2 - 3 minuty. Ciasto rozwałkować na podsypanym mąką arkuszu papieru do pieczenia, całość przenieść na blachę do pieczenia. Pokryć masą makową i zawinąć w roladę, skleić ciasto na łączeniach, zarówno wzdłuż rolady jak i na jej końcach. Przykryć luźno przeźroczystą folią i odstawić na 30 minut do wyrośnięcia. Piekarnik nagrzać do 180 stopni, wstawić ciasto i piec przez 45 minut. Gdyby wierzch zanadto się rumienił, przykryć folią aluminiową. Ostudzić i polać lukrem, udekorować orzechami oraz bakaliami. ■

Ryba po grecku

Składniki:

1 kg filetów z dorsza, karpia lub innej ryby, 1 kg marchwi, 4 duże pietruszki, 1 mały seler, 5 cebul, 250 g koncentratu pomidorowego, mąka, pół cytryny lub 2 łyżki octu, 1 łyżka cukru, 5 liści laurowych, ziele angielskie, majeranek, sol, pieprz, przyprawa do ryby, olej do smażenia

Wykonanie:

Krok 1. Filety rybne pokroić na mniejsze kawałki, posypać je majerankiem i przyprawą do ryby

Krok 2. Obtoczyć filety w mące i usmażyć na małym ogniu.

Krok 3. Pokroić w paseczki lub zetrzeć na tarce marchew, pietruszkę, seler i cebulę

Krok 4. Wlać do dużego garnka 1 litr wody i wrzucić do niego pokrojone warzywa, liście laurowe, ziele angielskie. Doprawić, dodać koncentrat, cukier i ocet lub cytrynę. Gotować ok. 35 min.

Krok 5. Wyłożyć na talerz warstwami – sos – ryba – sos. Podawać na ciepło lub zimno. ■

GRAMATYKA

Czasowniki I koniugacji twardotematowe
(Глаголы I спряжения с основой на твёрдый согласный)

У глаголов с твёрдой основой происходит, так как в русском языке, чередование согласных, например: mogę – możesz, piekę – pieczesz, idę – idziesz, pójdę – pójdziesz

Czas teraźniejszy *rysować* (рисовать)
zapisywać (записывать)

Osoba	CZASOWNIK móc	
	Liczba pojedyncza	Liczba mnoga
1	mogę	możemy
2	możesz	możecie
3	może	mogą

I. Proszę dokończyć zdania
(Закончите предложения)

1. Anna i Michał mogą dziś pójść do kina, ale Helena nie……
2. Czy możecie nam pomóc? Oczywiście, że ……
3. Co ona piecze? Ona piecze bułki i ja też ……..?
4. Oni zawsze parkują pod domem. Czy wy też ……?

Os.	Liczba pojedyncza	Liczba mnoga
1.	rys-uj-ę zapis-uj-ę	rys-uj-emy zapis-uj-emy
2.	rys-uj-esz zapis-uj-esz	rys-uj-ecie zapis-uj-ecie
3.	rys-uj-e zapis-uj-e	rys-uj-ą zapis-uj-ą

Czasowniki I koniugacji z przyrostkami –owa, -ywa
(Глаголы I спряжения с суффиксами –owa, -ywa)

Как видно суффиксам -owa, -ywa в основах настоящего времени соответствует суффикс -uj-. Суффикс -owa это наиболее продуктивный глагольный суффикс в польском языке. В русском языке ему могут соответствовать суффиксы –ова, ирова, например: rysować - рисовать, telegrafować – телеграфировать

I. Proszę użyć odpowiedniej osoby i liczby.
(Поставьте глаголы в соответствующем лице и числе)

1. Anna mówi: (całować) …… was, (dziękować) …… za wszystko i (proponować) …… spotkanie jutro.
2. To ty (pilnować) …… te dzieci, (rysować i malować) …… z nimi?
3. Pytam was, czy wy (opiekować się) …… tymi zwierzętami, (wychodzić) …… z nimi na spacer i (bandażować) …… ich rany?
4. W tej zupie (brakować) …… soli! Kto ją (gotować) ……?!

Czasowniki I koniugacji brać, nieść
(Глаголы I спряжения brać, nieść)

Глаголы brać, nieść, wieźć имеют две разновидности основы настоящего времени: bior – bierz, nios – nieś

Os.	Czas teraźniejszy	
	Liczba pojedyncza	Liczba mnoga
1	bior-ę nios-ę	bierz-emy niesi-emy
2	bierz-esz niesi-esz	bierz-ecie niesi-ecie
3	bierz-e niesi-e	bior-ą nios-ą

I. Proszę użyć odpowiedniej osoby czasowników podanych w nawiasie

(Поставьте глаголы в скобках в соответствующем лице):

1. Oni (brać) …… świeże pisma i (nieść) …… je do swojej sali.
2. Michał (brać) …… tekst i (nieść) …… go do druku.
3. Dlaczego ona to (nieść) ……, przecież ja to (wieźć) ……
4. (Brać) …… nasze ćwiczenia i poprawiamy każdy błąd.

(Źródło: Я. А. Кротовская, Л.Г. Кашкуревич, Г. М. Лесная, Н. В. Селиванова, *Практический курс польского языка*. Москва 2005, с. 78-202.)

ROZUMIENIE TEKSTU PISANEGO

Proszę przeczytać tekst, a następnie postawić P – jeśli odpowiedź jest prawdziwa lub F – gdy jest fałszywa

Kamil Durczok pracuje od wtorku do piątku w Warszawie, ale z radością wraca do domu na swój Śląsk, do Katowic. Pochodzi z tradycyjnej śląskiej rodziny. Z takiej, gdzie ojciec zarabia od świtu i to on przynosi pieniądze, a żona zajmuje się domem i dziećmi. I choć mężczyzna jest w domu najważniejszy, to właśnie kobieta rządzi i podejmuje decyzje. Ojciec wracał do domu późnym wieczorem, po pracy w warsztacie samochodowym. Starał się jednak spędzać z małym Kamilem jak najwięcej czasu: wyciągał globus i pokazywał mu kontynenty, morza i oceany. Te zabawy zawsze były po coś – chłopiec wiedział, gdzie są Hawaje, Ameryka Północna, Nowa Zelandia.

W dzieciństwie Kamil miał dwóch idoli: pradziadka - górnika z kopalni Boże Dary i człowieka, który przyjeżdżał po śmieci dwa razy w tygodniu. Jednak sam wybrał inną karierę zawodową – zaczął studiować prawo. Na czwartym roku kolega poprosił go jako współpracownika do studenckiego radia i wtedy Kamil zrozumiał, że to jest to! Studia były odtąd dodatkiem do radia. W końcu rzucił je, o co tata miał żal, bo jak każdy rodzic marzył, że syn będzie od niego lepszy.

Pierwszym materiałem dziennikarskim Durczoka był trzyminutowy reportaż, na który w Radiu Katowice od razu zwrócono uwagę. W wieku 24 lat został dyrektorem Radia Top. Potem razem z kolegą prowadził firmę reklamową, ale wspomina to jako porażkę. Przyszły jednak lepsze dni: Kamil dostał pracę w Telewizji Katowice, skąd przeniósł się do Telewizji Polonia. Kiedy prowadził Wiadomości, oglądało go osiem milionów Polaków. Jest jednym z największych talentów telewizyjnych ostatnich lat. W roku 2002 zdobył prestiżowy tytuł Dziennikarza Roku.

0	Przykład: Kamil Durczok ma dom na Śląsku	P
1.	Matka Durczoka pracowała w domu i utrzymywała rodzinę.	
2.	Mały Kamil wyjeżdżał z ojcem na Hawaje, do Nowej Zelandii i Ameryki Północnej.	
3.	Ojciec poświęcał Kamilowi sporo uwagi.	
4.	Dziadek Kamila pracował w restauracji „Zielona Gęś".	
5.	Dzięki koledze Durczok odkrył radio.	
6.	Kamil nie skończył studiów prawniczych.	
7.	Pierwszy reportaż Durczoka spodobał się w Radiu Katowice.	
8.	Agencja reklamowa pomogła Durczokowi w odnoszeniu kolejnych sukcesów.	
9	Durczok pracował dla Telewizji Polonia	
10.	Program informacyjny Kamila Durczoka oglądało kilkanaście milionów ludzi.	

(Źródło: *Państwowe Egzaminy Certyfikacyjne z Języka Polskiego jako Obcego*, poziom B1, cz. C, Rozumienie tekstu pisanego.)

KONKURS – WIEDZA O POLSCE

Proszę zaznaczyć prawidłową, jedną odpowiedź.

1. Polska to kraj, który jest położony w:
- a. Azji Środkowej ☐
- b. Europie ☐
- c. Australii ☐

2. Krajami sąsiadującymi z Polską są:
- a. Rosja, Anglia, Białoruś, Litwa, Łotwa, Czechy, Niemcy ☐
- b. Niemcy, Rosja, Białoruś, Łotwa, Ukraina, Estonia, Słowacja ☐
- c. Rosja, Litwa, Białoruś, Ukraina, Słowacja, Czechy, Niemcy ☐

3. Jakie morze znajduje się na północy Polski?
- a. Morze Bałtyckie ☐
- b. Morze Bułtyckie ☐
- c. Morze Bełtyckie ☐

4. Trzy główne rzeki Polski to:
- a. Wiesła, Okra, Warka ☐
- b. Wisła, Odra, Warta ☐
- c. Wiosła, Odera, Worta ☐

5. Na ile województw podzielona jest Polska?
- a. 15 ☐
- b. 18 ☐
- c. 16 ☐

6. Jakie miasto jest stolicą Polski?
- a. Werczawa ☐
- b. Warcawa ☐
- c. Warszawa ☐

7. Hymn Polski to:
- a. Mazurek Dąbrowskiego ☐
- b. Mazur Dembowskiego ☐
- c. Mazurek Dębińskiego ☐

8. Jak wygląda godło Polski?
- a. Czerwony orzeł w koronie na białym tle ☐
- b. Biały orzeł w koronie na czerwonym tle ☐
- c. Biały orzeł na czerwonym tle ☐

9. Do jakiej organizacji międzynarodowej należy Polska?
- a. Wspólnota Niepodległych Państw (WNP) ☐
- b. Unia Europejska (UE) ☐
- c. Szanghajska Organizacja Współpracy (SOW) ☐

10. W którym roku Polska przyjęła chrzest?
- a. w 996 roku ☐
- b. w 699 roku ☐
- c. w 966 roku ☐

11. Pierwszy władca Polski to:
- a. Mniszko I ☐
- b. Mieszko I ☐
- c. Misza I ☐

12. Najwybitniejszy polski kompozytor to:
- a. Fryderyk Chopin ☐
- b. Franciszek Chaplin ☐
- c. Ferdynand Szopen ☐

13. Trzy polskie pasma górskie to:
- a. Bieszczady, Sudety, Tatry ☐
- b. Biszady, Sudaty, Tetry ☐
- c. Bioszady, Saudaty, Tarety ☐

14. Którzy wybitni Polacy otrzymali Nagrody Nobla?
- a. Maria Curie-Skłodowska, Czesław Miłosz, Lech Wałęsa ☐
- b. Mikołaj Kopernik, Adam Mickiewicz, Juliusz Słowacki ☐
- c. Henryk Wieniawski, Ignacy Paderewski, Tadeusz Kościuszko ☐

14. Imię i nazwisko papieża Jana Pawła II:
- a. Kamil Wojtyła ☐
- b. Karol Wojtyła ☐
- c. Krzysztof Wojtala ☐

15. W Dniu Wszystkich Świętych Polacy:
- a. odwiedzają groby zmarłych ☐
- b. malują pisanki ☐
- c. topią Marzannę ☐

16. Boże Narodzenie w Polsce obchodzi się w dniach:
- a. 28 grudnia ☐
- b. 25 i 26 grudnia ☐
- c. 31 grudnia ☐

17. Jak nazywa się dzień poprzedzający święta Bożego Narodzenia?
- a. zaduszki ☐
- b. sylwester ☐
- c. wigilia ☐

18. Ile potraw powinno być na wigilijnym stole?
- a. 12 ☐
- b. 15 ☐
- c. 10 ☐

19. Od czego zaczynamy wieczerzę wigilijną?
- a. Od obdarowywania się prezentami. ☐
- b. Od dzielenia się opłatkiem i składania sobie życzeń. ☐
- c. Od zjedzenia bigosu. ☐

20. Co wkłada się pod obrus na wigilijnym stole?
- a. Opłatek. ☐
- b. Gałązkę świerku. ☐
- c. Siano. ☐

Rozwiązania prosimy przysyłać na adres e-mailowy: oleg_terra@mail.ru do dnia 15.12.2012

Polskie legendy:
O Lechu, Czechu i Rusie. O powstaniu państwa polskiego.

Dawno, dawno temu, plemiona Słowian zamieszkiwały dalekie krainy. Żyły w dobrobycie i w zgodzie ze sobą. Na czele trzech największych i najpotężniejszych rodów stali trzej bracia: Lech, Czech i Rus. Ludzie cieszyli się z wielkiej mądrości swych przywódców, a dobrobyt jaki nastał za ich panowania spowodował, iż plemiona słowiańskie znacznie się rozrosły. Niestety, wraz ze wzrostem ludności, zaczęło brakować ziaren z pobliskich pól, zwierzyny w lasach oraz ryb w rzekach. Ludzie zaczęli obawiać się głodu. Bracia dostrzegli ten problem i postanowili naradzić się, co można z tym zrobić. Długo debatowali, aż w końcu postanowili poszukać nowych ziem dla swoich rodów.

Na drugi dzień zwołali swoje rodziny i przyjaciół, aby obwieścić swoją decyzję. Początkowo ludziom nie spodobał się pomysł braci, ale zaufali ich mądrości.. Najbliższe dni rody spędziły na przygotowaniach do wyprawy. Ludzie pakowali swój dobytek i wznosili modły do swoich bóstw o powodzenie w poszukiwaniach nowych ziem. Przyszedł w końcu dzień, w którym opuścili swoje domostwa. Przodem jechali wojowie, aby sprawdzać, jakie niebezpieczeństwa czekają wędrowców. Za wojami jechały wozy ze starcami, kobietami i dziećmi oraz całym dobytkiem rodów słowiańskich. Na końcu jechał znów mały oddział straży, aby zapewnić bezpieczeństwo podróżnikom za ich plecami.

Droga była ciężka. Czasem trzeba było przeprawiać się przez rwące rzeki, czasem przepędzać atakujące watahy wilków lub dzikich plemion. Czasem podróżujący musieli przedzierać się przez gęste puszcze, w mrokach których czaiły się tajemnicze stwory. Słowianie ufali jednak swoim przywódcom Lechowi, Czechowi i Rusowi, a dla ich wsparcia jeszcze mocniej modlili się do swoich bóstw i uparcie dążyli przed siebie.

Po wielu tygodniach znaleźli się wśród bezkresnych, żyznych równin, wśród których błyszczały w słońcu wody wielu rzek. Podczas postoju Rus rzekł do braci:
- Moi ludzie są już zmęczeni podróżą. Czujemy, iż te stepy są nam pisane i tu będzie nasz dom. Tu zostaniemy i założymy naszą osadę.

Lech i Czech pożegnali się z bratem, przysięgli, że jeszcze kiedyś się spotkają i ruszyli w dalszą drogę. Postanowili wyruszyć o świcie, gdyż starszy z braci Czech lubił ciepło porannych promieni słonecznych.

Po wielu dniach podróży dotarli do wielkiej góry. Rozbili obóz u jej stóp. Przyszedł wtedy Czech do Lecha i tak mówi:
- Wiesz dobrze, jak kocham słońce, a z tej góry będę miał bliżej do jego promieni. Ziemie są tu bardzo urodzajne. Tu zostaniemy i założymy osadę dla mego ludu.

Trudno było Lechowi opuścić brata, ale wiedział, że w końcu i on znajdzie swoje miejsce. Po kilku dniach pożegnał Czecha, przypomniał o przysiędze jaką złożyli jeszcze z Rusem, iż pewnego dnia się spotkają i ruszył w dalszą podróż.

Po wielu dniach rozbili obóz i zaczęli przygotowywać posiłek. Lech rozejrzał się po okolicy. Ujrzał rzeki pełne ryb, bory pełne zwierzyny i ziemie tak samo żyzne jak te Czecha i Rusa. Spojrzał na swoich ludzi, dostrzegł ich zmęczenie ciągłą podróżą i tak do nich przemówił:
- Nadszedł kres naszej podróży. Czuję, iż to jest nasze miejsce i tu powinniśmy zostać. Tu założymy naszą osadę.

Ludzie ucieszyli się, bo byli już bardzo strudzeni, jednak pragnęli, aby bóstwa dały im znak, iż jest to faktycznie koniec ich podróży. W tym też momencie, gdzieś z góry rozległ się głośny okrzyk. Słowianie unieśli głowy, aby zobaczyć skąd on dobiega i ujrzeli wielkiego białego orła lądującego w gnieździe na szczycie ogromnego dębu. Widok zapierał dech w piersiach. Biel piór ptaka odbijała się pięknie na tle czerwieni nieba i zachodzącego właśnie słońca. Nikt nie miał wątpliwości, iż jest to znak, na który czekali.

W miejscu, w którym rozbili obóz, zbudowano gród. Na cześć ptaka, który zakończył ich wędrówkę, nadano osadzie kształt orlego gniazda i nazwano Gnieznem. Biały orzeł na tle czerwieni stał się godłem rodu Lecha, a później całego państwa polskiego, któremu ów ród dał swój początek. ■

www.bajkowyzakatek.eu

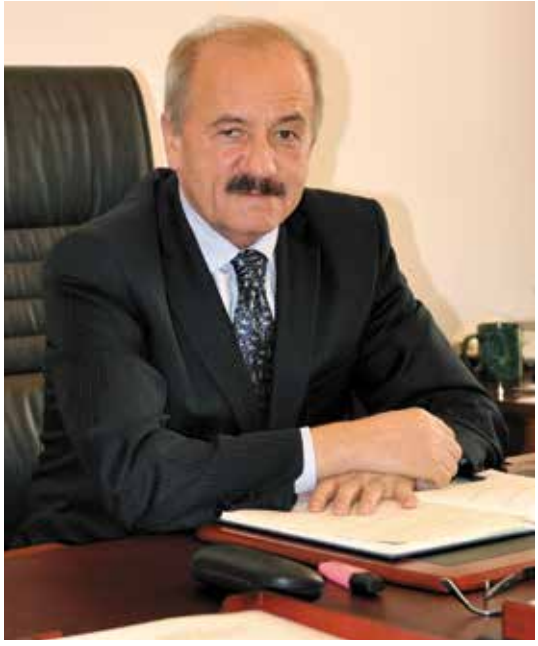

ПРИВЕТСТВЕННОЕ СЛОВО ГЕНЕРАЛЬНОГО КОНСУЛА РЕСПУБЛИКИ ПОЛЬША В АЛМАТЫ, ПАНА ВЕСЛАВА ОСУХОВСКОГО.

Уважаемые Господа,

Наступил исключительный момент в жизни Поляков, проживающих в Алматинском Консульском Округе. Совместными усилиями Центра Польской Культуры в Алматы и Генерального Консульства Республики Польша в Алматы удалось осуществить реализацию такого долгожданного события – создания журнала для Поляков, проживающих на юге Казахстана.

Надеюсь, что ежеквартальник, Алматинский Курьер Полонийный, станет для Вас источником информации о самых свежих событиях из жизни польской диаспоры, будет затрагивать существенные проблемы, волнующие Ваше сообщество, а также – издаваемый по-польски и по-русски – предоставит возможность непосредственного контакта с польским языком.

Я уверен, что в нем найдет свое место информация о Польше, ее культуре, истории, о выдающихся Поляках, известных в мире и в Казахстане, а также воспоминания о трудных судьбах и успехах Ваших Семей, которым пришлось жить на казахстанской земле.

Жду, что свой журнал – Алматинский Курьер Полонийный – Вы будете редактировать совместно, присылая в Редакцию информацию о важных для Вас событиях, просьбы затрагивать интересующие Вас темы, а также ценные замечания и предложения, касающиеся его формы и содержания.

Надеюсь, что с сегодняшнего дня Алматинский Курьер Полонийный станет постоянным гостем в Ваших домах.

Генеральный Консул РП

Веслав ОСУХОВСКИ
Титулярный Посол

ОТ РЕДАКЦИИ

Dzień dobry! Здравствуйте, друзья!

Сегодня вы держите в руках первый номер нового журнала казахстанской полонии «Ałmatyński Kurier Polonijny». Мы будем рады, если он окажется интересным и полезным не только для казахстанских поляков, но и для всех казахстанцев, интересующихся польской культурой.

А если вы цените мировую культуру, то, конечно, и польскую никак стороной не обойдете. Мы гордимся вкладом поляков в мировую сокровищницу литературы, музыки, искусства. У нас глубокие корни. Но это и ответственность, которую мы осознаем. Наша задача – быть в курсе происходящего как в польской жизни Казахстана, так и в самой Польше. На страницах журнала вы прочтете непростые истории польских семей, полезную и актуальную информацию Генерального консульства Республики Польша в Алматы. Мы поможем вам в изучении польского языка. Наш журнал двуязычный. Опубликованные материалы на польском языке и на русском идентичны. Читайте нас так, как вам это удобно. Мы будем размещать анонсы предстоящих культурных мероприятий в Казахстане и отчеты о прошедших.

Первый номер журнала выходит в канун знаменательной даты: двадцатилетия общественного объединения «Польский центр культуры в Алматы». Это длинный путь, пройденный неравнодушными поляками, и осмысление его – также одна из наших задач.

Уже в этом номере вы найдете анонс литературного конкурса. Нам интересно творчество наших читателей.

Мы планируем, что наш журнал будет выходить ежеквартально. И сегодня хотим искренне поблагодарить Генеральное консульство Республики Польша в Алматы за финансовую, организационную и информационную поддержку нашего начинания.

Читайте нас. Обсуждайте нас. Пишите нам.

С уважением,
Юрий Серебрянский,
Главный редактор журнала

История семьи Барабаш

Сейчас, почти столетие спустя, сложно представить атмосферу тридцатых годов прошлого века такой, какой она была для некоторой части населения Советского союза. Я говорю не о тех, кто мелькает в кинохрониках, дружно аплодируя вождям недавно окончившейся гражданской войны. Можно ли верить тем розовощеким актерам и статистам? Безусловно, часть населения жила этой мечтой. Другая часть жителей Советского союза уже понимала, что замарав себя участием в борьбе против восторжествовавшего коммунистического режима, должна смиренно ожидать наказания. Об этих людях снято немало фильмов. В разной степени правдивых. Мы же хотим вспомнить ту часть населения, оказавшуюся в кольце СССР, но вычеркнутую из общей мечты по одной лишь причине – национальной принадлежности. Что чувствовали эти люди? Ждали плохого? Испытывали горечь от невозможности устроить свое будущее в стране Советов?

Сложная ситуация сложилась в польской семье Барабаш, проживавшей в те далекие тридцатые недалеко от Львова, города спорного, с историей. Принадлежавшего в разное время совершенно разным империям и государствам, и вдруг, оказавшегося, в конце концов, советским. Были ли надежды на будущее? Семья многодетная - вот оно и будущее, надежды и мечты. К тому же не выслали. Казалось, настал долгожданный мир. Но кто-то уже строил семье другие планы. Забрали отца и старших сыновей. Уже были разговоры среди соседей, но надежда какое-то время еще жила. Увы, больше им не суждено было увидеть семью. Пропали в лагерях. Потом грянула война. Семья потеряла двух дочерей. Голод. Болезни. Оккупация. Матери пришлось очень тяжело. Самый младший, Павел, подрастал и как мог, помогал семье. Смотрел в будущее вместе со всей страной, сумев подавить в себе обиды за отца и братьев.

Пережили войну. Павел Михайлович женился. Начали строить заново жизнь. На том энтузиазме, которым жили победители. Но пришел 45-й год, и тени прошлого вспыхнули, и заиграли нехорошим зеленым пламенем. Павел Барабаш был осужден по 58-й, антисоветской статье, и после освобождения из лагерей в 52-м году сослан в далекий Казахстан на поселение. В город Караганду.

Жена дождалась. Родила дочь. Привезла ее из Костромской области в Караганду. Растить и строить семью. Было ли утешением то, что судьбы каждой семьи в этой стране были изломаны не меньше? Постепенно все успокоилось и в этот раз. Налаживали жизнь. Было трудно. В глубине семьи затаилось

Tłumaczenie z języka rosyjskiego

Świadectwo urodzenia

Obywatelka Barabasz Ludmiła córka Pawła.....
Urodziła się 05.02.1953 r. – piątego lutego tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego trzeciego roku....
W mieście Makariew, obwód kostromski, RFSRR.....
O czym w księdze rejestracji aktów urodzenia 27 lutego 1953 roku dokonano wpisu pod nr 59.....
RODZICE:
Ojciec: Barabasz Paweł syn Michaiła.....
Narodowość: Polak.....
Matka: Udalcewa Aleksandra córka Iwana.....
Narodowość: Rosjanka.....
Miejsce wydania: miasto Makariew, Rejonowy USC.....
Data wydania: 27.02.1953 r.....
II-CZ Nr 065799
Kierownik Urzędu Stanu Cywilnego (podpis nieczytelny).....
Pieczęć okrągła USC.....

Nr K.02-2131-792/07
Stwierdzam zgodność tłumaczenia na język polski z oryginałem-odpisem-tłumaczeniem sporządzonym w języku rosyjskim
ALMATY, dnia 04.05.2007 r.

Z upoważnienia
Kierownika Wydziału Konsularnego
Marek Sandulewicz
I Sekretarz

ZSRR
Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
m. Abakan
i/ja 7-24A6/2
27.VII 1952

Kopia
Prawo do zamieszkania nie przysługuje po śmierci nie wznawiać
8-AA

Zaświadczenie Nr E 3028333*

Wydano obywatelce Barabasz Paweł syn Michała 1926 roku urodzony, mieszkaniec ZSRR obywatelstwo ZSRR , narodowość Polak skazany przez Wojenny Trybunał Wojennego Okręgu Kijowskiego „18" II 1945 r. z paragrafu 58-10 UKRSFSR na pozbawienie wolności na 7 lat z pozbawieniem praw na 5 lat , czy w przeszłości był karany – nie był. o tym , że on (ona) odbywał (a) karę w miejscach odosobnienia MSW do 27 lipca 1952 r. w uzasadnieniu – specjalny zesłaniec 8 lat KOESZ 35 K zwolniony(a) 27 lipca 1952r. skierowany do wybranego miejsca zamieszkania – specjalne zesłanie miasto, osada , wieś, rejon, obwód do st. Karaganda

M.P
Pieczęć okrągła ZSRR

Naczelnik obozu (ITK)
p/3 7 249-6/2
Bujkow

КӨШІРМЕСІ/КОПИЯ

СССР
МИНИСТЕРСТВО
ВНУТРЕННИХ ДЕЛ

ВИДОМ НА ЖИТЕЛЬСТВО НЕ СЛУЖИТ
ПРИ УТЕРЕ НЕ ВОЗОБНОВЛЯЕТСЯ

8-АА

г. АБАКАН
и/я 7-24А-6/2
27.VII 1952 г.

СПРАВКА № Е 3028333

Выдана гражданину (ке) БАРАБАШ Павел Михайлович
1926 года рождения, уроженцу (ке) УССР
гражданство (подданство) СССР национальность поляк
осужденному (ой) военным трибуналом Киевского военного от-руга
«18» II 1945 г. по ст.ст. 58-10 УК РСФСР
к лишению свободы на 7 лет с поражением в правах на 5 года, имеющему (ей) в прошлом судимость не имел
в том, что он (она) отбывал (а) наказание в местах заключения МВД по «27» июля 1952 г. и по
С применением снятия 8 лет по ст. 35 УК
Освобожден (на) «27» июля 1952 г. и следует к избранному месту жительства спец. поселение
(город, село, дер., район, область)
до ст. Караганда жел. дороги.

Начальник лаг-ря (ИТК) и/я 7-24А-6/2
(Бужков)
Нач. Отдела части
Печать

зерно тревоги. Оно никуда не делось. За такое не отсидишь. Не искупишь, и не исправишь. Польская национальность. Единственная и главная вина. И Александра Ивановна постаралась сделать все, чтобы семья ее стала настолько образцово советской, чтобы ни вопроса, ни шепотка, ни у кого не возникало. Были записаны русскими обе дочки, почитались только коммунистические идеалы, ни о каком другом языке, кроме языка советских лозунгов, и речи быть не могло.

Павел Михайлович работал и жил. Радовали дети. Действий жены если и не разделял, то виду особого не подавал. Прошлое учило тому, что ничего не изменилось. Порядки остаются прежними, а дети должны жить и верить в будущее. Семье удалось переехать в Ташкент. Устроились неплохо. Александра Ивановна продвигалась по службе. Работала бухгалтером в аптеке. Накопила множество грамот и благодарностей. Павел Михайлович растил дочерей. Ушел он в 86-м году. Рано. Так и не восстановив связей с польской родней. Младшая дочь Елена смирилась с обстоятельствами, приняла их как есть. А старшая…

Говорит Ольга Барабаш – Алексеева, член и активист Польского центра культуры в Алматы:

«Моя мама Людмила Павловна (всегда была папиной дочкой, очень похожа на него), стала бороться за справедливость. С 89-го года писала в Верховный суд, и добилась документа о полной реабилитации своего отца. Любовь к польскому языку через поколение передалась мне. Я очень люблю польский язык, обучение дается легко, прекрасно себя чувствую среди поляков, и понимаю практически все».

История польской семьи Барабаш продолжается.

ВЕРХОВНЫЙ СУД
Союза Советских Социалистических республик

„12" 02 1990 г.
№ С/13295-00

Гр. Барабаш Людмила Павловна
г. Алма-Ата, ул. Кутузова, дом 37

Справка о реабилитации

Барабаш Павел Михайлович, 5.02.1926 года рождения, уроженец г. Дружковка Донецкой области, национальность поляк. 18 февраля 1945 г. был осужден Военным трибуналом Киевского военного округа по ст. 58-10 УК РСФСР к 7 годам лишения свободы с отбыванием наказания в исправительно-трудовом лагере, по ст. 32 УК РСФСР к 5 годам поражения в правах, по ст. 33 УК РСФСР к лишению ордена «Красная Звезда», по ст. 35 УК РСФСР к 8 годам спец. поселения после отбытия наказания в виде лишения свободы в местностях указанных НКВД СССР.

Освобожден 27.07. 1952 г., и до 16.04. 1958 г. находился на спец. поселении в г. Караганде Каз.ССР. Вместе с ним на спец. поселении без права выезда находились его жена Удальцова Александра Ивановна, 1924 г. рождения, национальность русская, и дочь Барабаш Людмила Павловна, 1953 года рождения, национальность полька.

13.04. 1958 г. уголовное дело на Барабаш Павла Михайловича по протесту, внесенному Главным военным прокурором было пересмотрено Коллегией по уголовным делам Верховного суда СССР и прекращено за отсутствием в его действиях состава преступления по п. 1 ст. 373 и п. 5 ст. 4 УПК РСФСР со снятием судимости и всех ограничений с него и его семьи.
Барабаш Павел Михайлович, Удальцова Александра Ивановна, Барабаш Людмила Павловна **реабилитированы.**

Член Верховного Суда СССР
(П. Лихачев)

Sąd Najwyższy
Związku Socjalistycznych
Republik Radzieckich
„12" 02. 1990 r.
No S/13295-00
Zaświadczenie o rehabilitacji

Ob. Barabasz Ludmiła Pawłowna
m. Ałma-Ata ul. Kutuzowa dom 37

Barabasz Paweł syn Michała, urodzony .02.1926 roku, mieszkaniec m. Drużkowka donieckiego obwodu, narodowość Polak 18 lutego 1945 r. był skazany przez Wojskowy Trybunał Kijowskiego Okręgu Wojennego z paragrafu 58-10 UK RSFSR na siedem lat pozbawienia wolności z nakazem odbywania kary w poprawczym obozie pracy, z paragrafu 32 UK RSFSR na 5 lat pozbawienia praw , z paragrafu 33 UK SRFSR pozbawienia orderu „Czerwonej Gwiazdy", z paragrafu 35 UK SRFSR na 8 lat specjalnego zesłania po odbyciu kary pozbawienia wolności do miejscowości wskazanych przez NKWD ZSRR..
Zwolniony 27.07.1952 r. i do 16.04.1958 r. przebywał na specjalnym zesłaniu w m. Karagandzie Kaz. SSR. Razem z nim na spec zesłaniu bez prawa wyjazdu znajdowała się jego żona Udalcowa Aleksandra, córka Iwana, urodzona w 1924 roku, narodowość Rosjanka i córka Barabasz Ludmiła, córka Pawła, urodzona w 1953 r. narodowość Polka.
13. 04.1958 r. sprawa karna Barabasza Pawła, syna Michała wniesiona z powodu protestu przez Głównego wojskowego prokuratora zostało rozpatrzone przez Kolegium ds. karnych Sądu Najwyższego ZSRR i ustalono, że nie dopatrzono się w jego działaniach znamion przestępstwa z paragrafów 1 st. 373i p. 5 st. 4 UK SRFSR i zdjęto obwinienie oraz wszystkie ograniczenia z niego i jego rodziny. Barabasz Paweł, syn Michała, Udalcowa Aleksandra, córka Iwana, Barabasz Ludmiła, córka Pawła zostali zrehabilitowani.

Członek Sądu Najwyższego ZSRR
P. Lichaczjew

Pieczęć

Конкурс чтецов поэзии Виславы Шимборской

11 мая 2012 года в Алматы состоялся конкурс чтецов поэзии Виславы Шимборской. Организаторами выступили Польский центр культуры в Алматы и Генеральное консульство Республики Польша в Алматы. Конкурс прошел под патронажем акимата города Алматы, почетным председателем оргкомитета выступил господин Серик Сейдуманов, заместитель акима города.

Участие приняли ученики школы-гимназии №23, в которой действует польский класс и студенты Университета мировых языков. Участники были разделены на три возрастные группы. В финал вышло тридцать чтецов, боровшихся за победу. Жюри, под председательством Генерального консула Республики Польша в Алматы пана Веслава Осуховского, выбрало победителей, а также лауреатов специальных призов от Генерального консула РП и от Польского центра культуры в Алматы.

12 мая в уютном музыкально-литературном салоне в здании Генерального консульства Республики Польша в Алматы прошло награждение лауреатов конкурса. Кроме того, за вклад в развитие польской культуры в Казахстане специальными грамотами были отмечены госпожа Маргарита Абдалиева, представитель секретариата Малой ассамблеи народа Казахстана г.Алматы; пани Мария Кщенжек-

Вислава Шимборская
1 февраля 2012,
Краков

Замлевская, учитель польского языка школы-гимназии № 23; госпожа Ирина Павлюкевич, заместитель председателя Союза поляков Казахстана; госпожа Маруар Нарбаева, директор школы-гимназии № 23. По окончании церемонии награждения состоялся концерт, в котором звучала музыка Шопена и Винявского в исполнении молодых казахстанских исполнителей.

Творчество Виславы Шимборской является частью мирового поэтического наследия. Ее смелые, сложные, глубокие, но в то же время доступные чувствам любого читателя произведения были отмечены Нобелевским комитетом, вручившим ей премию по литературе с формулировкой: «За поэзию, которая с предельной точностью описывает исторические и биологические явления в контексте человеческой реальности». Но самое главное, стихи Шимборской любимы и читаемы людьми во всем мире. Кроме того, никто другой из польских поэтов, наверное, не оказал такого влияния на развитие русской современной поэзии. Иосиф Бродский, выучивший польский язык специально для того, чтобы иметь возможность быть ближе к польским поэтам, в середине прошлого века в СССР, писал, что за «железным занавесом» именно польская литература стала отдушиной свободы, составляя свой список лучших поэтических произведений (антологию ста лучших стихотворений двадцатого века), включил в него «Конец и начало» Шимборской. Переводила и высоко ценила ее стихи Анна Ахматова. Именно благодаря ее влиянию, Шимборскую, чья фамилия находилась в «черном списке» неблагонадежных авторов – бунтарей, удавалось публиковать в СССР.

Победители конкурса чтецов выбрали для себя стихи, созвучные своему внутреннему миру, и именно это позволило им занять почетные места.

ВИСЛАВА ШИМБОРСКАЯ

2 июля 1923, Бнин, ныне Курник близ Познани —1 февраля 2012, Краков.

— польская поэтесса; лауреат Нобелевской премии по литературе 1996 года.

Дебютировала в печати стихотворением под названием «Szukam słowa» («Ищу слово») в марте 1945 года в газете «Dziennik Polski». Первый сборник стихотворений «Dlatego żyjemy» («Поэтому живём») издан в 1952 году.

Для творчества Шимборской характерны философские и морально-нравственные проблемы, поэтика исповеди и рефлексийность, связь между вечным и мгновенным, существующим и несуществующим, ирония, близкая к гротеску, лаконичная метафора, рациональная конструкция стихотворения.

Переводила на польский язык произведения французских поэтов.

Справка из материалов Википедии.

Вокзал
Я не приехала в город N.
строго по расписанию.
Как я тебя и предупреждала
в моих неотправленных письмах.
В общем, ты мог не приходить
в назначенное мною время.
Поезд подошел к третьей платформе.
Вышло много народу.
И мое отсутствие присоединилось
к потоку в сторону выхода в город.
Сразу несколько женщин бросились
чтобы занять мое место
в этой толпе.
Кто-то подбежал к одной из них.
Я никогда не видела его прежде.
Но она — она узнала его
сразу же.
И пока они целовались
чужими губами,
с перрона исчез чемодан.
Не мой чемодан.
Итак, вокзал города N.
сдал на “отлично” экзамен
на предмет объективного бытия.
Целое по-прежнему было на своем месте.
Фрагменты мелькали
на обозначенных линиях.
Каждая встреча состоялась
тогда, когда была запланирована.
На недосягаемом от нас
расстоянии.
В раю с потерянным
правдоподобием.
Где же еще.
Где же еще.
Как шелестят эти маленькие
словечки.

Перевод Глеба Шульпякова

Сердечно поздравляем победителей и лауреатов специальных призов!

I группа
1. Янина Гжечинская
2. Марина Лапина
3. Анеля Перегуда

II группа
1. Анар Токтамысова
2. Айдана Калижанова
3. Юлия Севостьянова

III группа
1. Елена Летвякова
2. Светлана Весельская
3. Ирина Поплавская

Специальными призами были отмечены:
Ольга Алексеева–Барабаш
Виталий Хайруллин

ФЕСТИВАЛЬ польского кино в Алматы

ФЕСТИВАЛЬ ПОЛЬСКОГО КИНО, ПРИУРОЧЕННЫЙ К ДВАДЦАТИЛЕТИЮ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПОЛЬСКОГО ЦЕНТРА КУЛЬТУРЫ В АЛМАТЫ, ПРОЙДЕТ С 11 ПО 15 НОЯБРЯ 2012 ГОДА В АЛМАТИНСКОМ КИНОТЕАТРЕ «ЦЕЗАРЬ».

Торжественное открытие фестиваля состоится 11 ноября. В этот день фестиваль откроется фильмом «Огнем и мечом». В последующие дни будут показаны картины «Все, что я люблю», «Розочка», «Мужество», а завершится фестиваль фильмом «Erratum/Опечатка» 15 ноября, который будет демонстрироваться в рамках показов Киноклуба Олега Борецкого.

Все фильмы будут показаны на польском языке с русскими субтитрами.

Фестиваль организован Польским центром культуры в Алматы совместно с Генеральным консульством Республики Польша в Алматы и Киноклубом Олега Борецкого при финансовой поддержке общества „Вспульнота Польска" из средств, выделенных МИД РП.

Подробнее о фильмах, которые вы увидите в рамках фестиваля:

11 ноября, воскресенье 15.00. ОТКРЫТИЕ.

Огнем и мечом (1999)

XVII век. Речь Посполита объята огнем, спровоцированным ссорой православного полковника Бог-

дана Хмельницкого с паном Чаплинским, который запорол насмерть сына полковника. Оскорбленный Хмельницкий поднял Запорожскую Сечь, призвал крымских татар под предводительством Туган-бея, разбил войска короля Владислава.

На фоне диких грабежей, погромов, грандиозных батальных сцен благородный шляхтич Скшетуский и жестокий казацкий атаман Богун добиваются любви красавицы-польки…

12 ноября, понедельник 19.00.
Всё, что я люблю (2009)

Главные герои — старшеклассники, живут в маленьком прибалтийском городке. На дворе 1981 год. Молодость, любовь, свобода, бунт и музыка! Это пора, когда все происходит в первый раз, а у любви — вкус лимонада.

13 ноября, вторник 19.00.
Розочка (2010)

1967-й год. Юная красавица Камила работает в университете секретаршей ректора, и собирается замуж за Романа, занимающего ответственный пост в государственной торговой компании. Но Камила знает о своем женихе далеко не все: на самом деле Роман работает в Службе безопасности, и в его обязанности входит выявлять потенциальных врагов коммунистического режима.

Такого «врага народа», замешанного в тайных связях с иностранными контрагентами, Роман подозревает в известном писателе Адаме Варчевском, но тому искусно удается изображать на публике полное отсутствие интереса к политике. Время идет, и начальство требует от Романа результатов, и тогда он решается на крайние меры: чтобы шпионить за Варчинским, он просит Камилу стать его любовницей.

14 ноября, среда 19.00.
Мужество

Братья Альфред и Ежи во время поездки в пригородном поезде стали свидетелями грубого инцидента - несколько хулиганов напали на девушку. Младший из братьев –Ежи, встаёт на её защиту, старший, боясь за собственную шкуру, медлит, и в результате становится пассивным свидетелем трагедии младшего брата, которого на его глазах выбрасывают из мчащегося поезда….

15 ноября, четверг 19.00.
Киноклуб Олега Борецкого.
Эрратум (2010)

Михал – успешный финансист средних лет и примерный семьянин, отправляется по долгу службы в родной городок. Обратившись к воспоминаниям и утраченным надеждам молодости, он переосмысливает свою жизнь: чего в действительности добился и что потерял. Между ним и отцом, с которым Михал некогда прервал отношения, выросла стена непонимания; друзья по музыкальной группе сохранили верность призванию, он же оставил их ради «большого будущего». Поворотным событием становится случайная смерть бездомного, сбитого Михалом на дороге. Не попав под следствие, он решает разыскать близких погибшего, узнать его историю. Так начинается своеобразное перерождение главного героя...

День Независимости

11 ноября – это особый день в истории польского народа. В этот день, после 123 лет неволи под российским, прусским и австрийским господством, Польша получила независимость.

Польский народ боролся за свою независимость на разных полях: защищал язык, религию и культуру, повышал уровень образования и экономическое развитие, а также боролся с оружием в руках.

Важную роль сыграла борьба за сохранение и развитие польского языка. Известный польский философ конца XIX века Кароль Либельт определял ее так: «Язык – это кровообращение в венах народа, его потеря значит смерть народа». За его сохранение и развитие боролись известные польские писатели, среди которых были прорицатели польского народа – Адам Мицкевич, Юлиуш Словацкий, Зигмунт Кращиньский, Камиль Циприан Норвид. А.Мицкевич – автор «Пана Тадеуша» – национальной эпопеи, предрек в «Книгах странствий Народа Польского» возрождение польского государства, а Ю. Словацки предвидел, что Поляк станет Папой – главой католической церкви всего мира.

Писатели отмечали ценности христианской религии в жизни польского народа, формировали чувство гордости за принадлежность к крестьянской прослойке – носительнице основных ценностей польского народа. Как красноречивы здесь примеры Владислава Реймонта, поэта деревни, который за роман «Мужики» получил Нобелевскую Премию, Генрика Сенкевича и Стэфана Жеромского.

Большое значение в процессе возрождения польского государства имела борьба за землю, которая особенно драматически проходила на территории, находящейся под прусским господством. Выиграли ее польские крестьяне, у которых было сакральное отношение к земле и считавшие ее основной составляющей Родины. Ее символом стала телега Михала Джималы – дом на колесах, который менял место постоя, что в правовом смысле значило, что он не являлся домом.

Сохранение польского языка была тесно связано с сохранением религии и культуры. Захватчикам, несмотря на притеснения и преследования, не удалось германизировать и русифицировать Поляков. Эти факторы формировали и закрепляли в сознании Поляков ценность Отчизны, которая всегда должна быть определением основ ее жителей. Упомянутый ранее Норвид констатировал, что «Отчизна – это общий солидарный долг».

Именно такое понимание долга к Отчизне привело Поляков к вооруженной борьбе за Независимость. Они боролись за нее с XIX по XX век. Она отметила пути страдания и мученничества, начиная с Барской Конфедерации, через восстание Костюшко, легионы ген. Генриха Домбровского, Ноябрьское восстание, Весну Народов 1848 г., Январское восстание 1863-1864 гг., Революцию 1905-1907 гг., легионы Юзефа Пилсудского, Пулавский Легион, Бартошовские Отряды в период Первой мировой войны, войну с Красной Армией в 1920-1921 гг., участие Поляков во Второй мировой войне, красноречивыми примерами которой стали Польские Вооруженные Силы на Западе, Армия ген. Владислава Андерса, Армия Крайова, насчитывавшая в кульминационный период развития более 350 тыс. солдат.

Малоизвестной страницей является участие в борьбе за Независимость женщин. Хочу сказать здесь о героинях январского восстания – Эмилии Платер, Анне Пустовойтовой, Ядвиге Прендовской, Союзе Патриотического Милосердия, основанном

Проф. Стэфан Пастушка – польский политик, историк, преподаватель, сенатор III созыва в 1993-1997 гг., в 1995-1997 – заместитель министра в Министерстве Народного Образования, в 2003-2006 гг. - возглавлял территориальный орган самоуправления Свентокшиского Воеводства, член Республиканского Совета Радио и Телевидения, награжден Кавалерским Орденом Возрождения Польши.

Клементиной Хоффман (в девичестве Таньска) и Катажине Совиньской – вдове ген. Юзефа Совиньского, защитника Варшавы в 1831 г. Он защищал восставших и заговорщиков. Более широкая сфера деятельности была у Патриотического Общества Женщин, состоявшего из полек, чьей обязанностью было «укоренение любви к Родине и самопожертвование ради нее, словом и делом исполнение чувств братства путем единения крестьян, а также через разные виды сбора денежных средств». А Союз Общего Несчастья, действовавший в 1831-1863 гг., организовал помощь жертвам репрессий и их семей. Ее члены выезжали в Сибирь, в Казахстан и на Кавказ как «добровольные изгнанницы» - жены, сестры, невесты, матери. Их окружал настоящий культ соотечественниц. Ведь они защищали ссыльных от меланхолии, безумия, самоубийства и т.п., а также вербовали невест для польских ссыльных. Стоит вспомнить и о патриотической работе и деятельности за независимость «Энтуазиасток» во главе с Нарцизой Жмиховской.

Полученная поляками Независимость и возрождение Польского Государства были результатом воли и борьбы целого Народа, всех политических партий, кроме коммунистов. Здесь я имею в виду народников – представляющих крестьян – самый многочисленный слой польского народа, во главе с Винцентом Витосом, Мачеем Ратаем и Станиславом Траугуттом, социалистов во главе с Игнацием Дашиньским, Мечиславом Лимановским, эн-деков во главе с Романом Дмовским, Зигмунтом Балицким и Владиславом Грабским, пилсудский лагерь – с Юзефом Пилсудским и Витольдом Ядко-Наркевичем, христианских демократов – с Войчехом Корфантом, Каролем Попелем.

Достижения поляков, боровшихся за независимость, стали возможными благодаря поражению германской и австро-венгерской империи от Антанты во время Первой мировой войны, а также большевистской революции в России. Польша, после 123 лет неволи, получила свободу. Во главе ее встал Юзеф Пилсудский, поддерживаемый политическими силами и течениями, действовавшими во имя Свободы и Независимости Польши. Польское государство стало демократической парламентарной республикой, с равными правами для всех ее граждан. После завоевания своей Независимости в столкновении с большевистской Россией, оно было одним из наиболее демократических государств Европы и Мира.

К сожалению, в результате агрессии Германии 1 сентября и Советского Союза 17 сентября 1939 г. Польша вновь потеряла Независимость. Поляки боролись за нее на всех фронтах II Мировой войны и на родине. А Союзники (Великобритания, Соединенные Штаты и Советский Союз) торговали польской кровью.

Драматическим и трагическим парадоксом истории была передача Польши на основании решений Ялтинской конференции (февраль 1945 г.) в советскую зону влияния и одобрение Великобританией и Соединенными Штатами захвата Советским Союзом в сентябре 1939 г. территорий Польши на восток от Буга (51 % ее площади). Договоры в Ялте и Потсдаме навязали Польше коммунистический режим, что означало ограничение свободы и суверенитета.

Вновь, надеемся, что навсегда, польский народ получил суверенитет и свободу в 1989 г. мирным путем, в т.ч. благодаря развитию идеалов солидарности и национального единения. В этом огромную роль сыграл католический Костел.

Поляки поддерживали свободолюбивые и цивилизационные стремления народов, среди которых жили. Их вклад, внесенный в мировую культуру, ценили. Адольф Янушкевич, участник движения заговорщиков, сосланный в Казахстан, один из польских исследователей и путешественников, изучал казахский язык и культуру, восхищался казахской поэзией. Он писал о Казахах: «О! Воистину! Народ, одаренный Творцом такими способностями, не может остаться чуждым цивилизации: дух ее проникнет когда-нибудь в киргизскую пустыню, раздует здесь эти искорки света, и придет время, когда кочующий сегодня народ займет почетное место среди народов, что нынче смотрят на него сверху вниз».

Профессор Стэфан Пастушка

Общественное объединение «Польский центр культуры в Алматы»

11 НОЯБРЯ 2012 ГОДА ПОЛЬСКОМУ ЦЕНТРУ КУЛЬТУРЫ В АЛМАТЫ ИСПОЛНЯЕТСЯ 20 ЛЕТ!
ПОЗДРАВЛЯЕМ ВСЕХ СООТЕЧЕСТВЕННИКОВ И ДРУЗЕЙ ЦЕНТРА С ЭТИМ ПРАЗДНИКОМ!

Олег Чеславович Червинский

Польский центр культуры в Алматы основан в 1992 году.

В разные годы председателями ПКЦ являлись:
1992-1993 гг. – Синицкая Светлана Викторовна
1993-1996 гг. – Войткевич Евгения Яновна
1996-2005 гг. – Сикорская Людмила Александровна
2005- 2012 гг. – Павлюкевич Ирина Леонидовна

С марта 2012 года председателем центра является Олег Чеславович Червинский.

Общественное объединение «Польский центр культуры в Алматы» (ПКЦ) было основано в 1992 году, в общество объединились поляки, проживающие в Алматы и Алматинской области. Основными задачами ПКЦ являются: содействие развитию культурного и образовательного пространства (изучению истории, языка, культуры и традиций Польши), благотворительная деятельность, проведение культурных и культурно-просветительских мероприятий, творческих вечеров, концертов, выставок, встреч.

В своей повседневной работе ПКЦ активно сотрудничает с Генеральным консульством Республики Польша в Алматы, Акиматом города Алматы, Малой ассамблеей народа Казахстана города Алматы, другими этнокультурными объединениями, действующими в южной столице.

Контакты:
Страница на сайте http://www.zpk-polonia.kz
Телефон: +7701-7161000
Электронная почта: oleg_terra@mail.ru

Самые массовые и зрелищные мероприятия, организованные ЦКП в 2005 – 2012 годах.

2005 год. Презентация 4-го издания книг А. Затаевича «1000 песен казахского народа» и «500 казахских кюев и песен».

2006 год. Международная научно-практическая конференция «Поляки в Казахстане: прошлое и современность», приуроченная к 70-летию депортации поляков в Казахстан. Презентация в рамках конференции выставки архивных документов «70-летие депортации поляков в Казахстан. История в документах 1936-2006 гг.».

2006 год. Первый республиканский фестиваль юных музыкантов им. А. Затаевича, в котором приняли участие 250 учащихся всех национальностей музыкальных школ Республики Казахстан.

2007 год. Фестиваль детского рисунка «Гордые символы моей страны».

2008 год. Литературно-музыкальный вечер, посвященный 200-летию великого польского поэта А. Мицкевича, в ходе которого звучали стихи на 5 языках: казахском, польском, русском, белорусском, литовском.

2010 год. Второй республиканский фестиваль юных музыкантов им. А. Затаевича, в котором приняли участие 200 учащихся всех национальностей музыкальных школ Республики Казахстан.

2010 год. Концерт с участием учеников специализированной музыкальной школы им. К. Байсеитовой «Посвящение Шопену», которым ПКЦ открывал юбилейные мероприятия, посвященные 200-летию Ф. Шопена в Казахстане.

2011 год. Польская дискотека на Старой площади Алматы, с участием диджея из Гданьска.

2011 год. Фотовыставка, посвященная 20-летию Независимости РК «Казахстан глазами друзей».

2011 год. Первый республиканский Фестиваль молодых скрипачей имени Генриха Винявского.

2012 год. Концерт победителей и лауреатов 1-го и 2-го республиканских Фестивалей юных музыкантов им. А. Затаевича и 1-го республиканского Фестиваля молодых скрипачей им. Г.Винявского.

2012 год. Турнир по футболу среди команд дипломатического корпуса в Алматы, Акимата г. Алматы, журналистов и звезд шоу-бизнеса, на Кубок Генерального консула РП в Алматы Веслава Осуховского.

2012 год. Конкурс чтецов, посвященный великой польской поэтессе, лауреату Нобелевской премии Виславе Шимборской.

Репатриация в Польшу. Подробности.

НА НАШИ ВОПРОСЫ ОТВЕЧАЕТ Г-ЖА БАРБАРА КАЧМАРЧИК, ВИЦЕ-КОНСУЛ, II СЕКРЕТАРЬ ГЕНЕРАЛЬНОГО КОНСУЛЬСТВА РЕСПУБЛИКИ ПОЛЬША В АЛМАТЫ.

С чего лучше начать семье, решившейся на репатриацию?

Начинать процесс возвращения в Польшу в рамках репатриации следует с составления соответствующих документов в Генеральном Консулате в Алматы, или в консульском отделе Посольства Республики Польша в Астане. (В зависимости от территориальной принадлежности области Казахстана, в которой вы живете). Информацию о решении по выдаче визы на репатриацию и список требуемых документов можно получить по месту обращения, либо на сайте польских дипломатических представительств в Казахстане.

Как долго может длиться процесс репатриации для польских семей из Казахстана, от чего зависят сроки?

Период ожидания отъезда в Польшу в рамках репатриации сложно определить. Он зависит от нахождения подходящих условий переселения для каждой конкретной семьи или репатрианта на территории Польской Республики. Основным субъектом, гарантирующим репатриантам условия для поселения, является гмина. Приглашения, составленные через гмину, не именные, они регистрируются в базе «RODAK», курируемой министром внутренних дел. Предложения гмин семьям назначаются согласно очередности составления запросов, при этом в первую очередь они предоставляются депортированным и преследуемым лицам по национальным или политическим причинам. Рассматривая предложения гмины, Министерство внутренних дел учитывает ее ожидания относительно количества лиц, которых гмина готова принять, а также их образования, профессий и рода занятий, с тем, чтобы в дальнейшем их трудоустроить.

Условия переселения могут обеспечить и другие субъекты: юридические лица или организации, не являющиеся юридическими лицами, но расположенные на территории Польши. Например, фонды, общества, фирмы, дома социальной защиты, а так же физические лица – ближайшие родственники по восходящей или нисходящей линии, братья и сестры, граждане Польской Республики. Приглашения в этом случае должны быть составлены в нотариальной форме на срок не менее 12 месяцев.

Что входит в понятие «репатриация в Польшу». Предусмотрена ли материальная помощь семьям по приезду в Польшу.Какие еще льготы имеются в случае репатриации? Образование. Социальная сфера. Поиск работы.

Репатриантам, по приезду в Польшу, полагается единовременная материальная помощь, покрывающая:

– частично расходы на переезд

– пособие на обустройство и временное содержание

– выплачивается школьное пособие на малолетних детей репатрианта (связанное с программой развития науки в Польше).

Кроме того, репатрианту, прибывшему в Польшу с территорий азиатских республик бывшего СССР, и понесшему расходы в связи с ремонтом или адаптацией на новом месте жительства, выделяются бюджетные средства государства на частичное покрытие и этих расходов.

Лица, ожидающие очереди на визу репатрианта в Казахстане, могут пройти бесплатные курсы польского языка у преподавателя – носителя языка.

Как взаимосвязаны получение Карты поляка и репатриация? Не мешают ли эти процессы друг другу?

Закон о репатриации определяет принципы приобретения польского гражданства в порядке репатриации. «Карта поляка» является удостоверением принадлежности к польскому народу, и не влияет на получение польского гражданства. Закон о «Карте поляка» определяет полномочия лица, которому выдан этот документ. Процедура репатриации и процедура получения Карты поляка не зависимы друг от друга. Получение «Карты поляка» не влияет на процесс ходатайства о выезде в Польшу в рамках репатриации.

Как обстоит дело с оформлением документов супругам непольского происхождения, детям от ранних браков непольского происхождения, другим возможным родственникам.

Супругу или супруге лица, получившего репатриационную визу, не имеющим польского происхождения, а также другим лицам не польского происхождения, переезжающим вместе с репатриантом выдается разрешение на переселение в Польше. Члены семьи репатрианта получают разрешение от шефа Учреждения по делам иностранцев. На основании полученного разрешения супруг или супруга репатрианта получают соответствующую визу. Получение разрешения на поселение предоставляет супругу или супруге репатрианта много прав, которыми он или она могут пользоваться наравне с польскими гражданами. Члены семей репатриантов непосредственно по получении документа о разрешении на поселение в Польше могут подавать прошение о предоставлении им польского гражданства. Процедура рассмотрения прошений о предоставлении гражданства длится около полутора лет с момента его подачи.

Несовершеннолетние дети, находящиеся под родительской опекой репатрианта, приобретают польское гражданство в порядке репатриации. В случае, когда репатриантом является только один из родителей, несовершеннолетний приобретает польское гражданство при согласии другого родителя, изложенном в заявлении консулу.

Когда мы говорим о репатриации семьи, о каком круге родственников идет речь? Супруги с детьми, родители, бабушки, тети, дяди?

Репатриационную процедуру может начать любое лицо, подтвердившее свое польское происхождение, способное доказать свою связь с Польшей знанием языка, традиций и культуры. Семьей репатрианта считаются супруги и дети.

Какой первоначальный документ будет на руках у переехавшего в Польшу по программе репатриации? Будет ли право свободного передвижения, хотя бы в пределах Европы?

Лицо, предоставившее консулу доказательство владения недвижимостью в Польше, и финансовых источников своего содержания (достаточных для обеспечения жильем), получает въездную визу с целью репатриации. Виза вклеивается в паспорт, и дает право однократного пересечения польской границы в течение 12 месяцев со дня выдачи. В момент пересечения польской границы репатриант получает польское гражданство. По прибытии на место жительства необходимо безотлагательно начать оформление польского удостоверения личности и польского загранпаспорта. ■

ГЕНЕРАЛЬНОЕ КОНСУЛЬСТВО
РЕСПУБЛИКИ ПОЛЬША
ул. Джаркентская – Искандерова, 9 - 11/13
050059, г. Алматы
тел. 258 16 17, 258 15 51
факс: 258 15 50
e-mail: almaty.kg.sekretariat@msz.gov.pl

ЭЛЕКТРОННАЯ СИСТЕМА РЕГИСТРАЦИИ ВИЗОВЫХ АНКЕТ „e-Konsulat»

Ссылки для регистрации и заполнения визовой анкеты через интернет:

– для физических лиц http://www.e-konsulat.gov.pl

После входа на сайт необходимо:

Выбрать соответствующее Консульство, указать дату подачи визовой анкеты в данном Консульстве;

Заполнить визовую анкету (время, предназначенное на заполнение анкеты – 30 минут);

После заполнения анкету необходимо распечатать;

Анкету с документами можно подать в консульский отдел в удобное для вас время.

ŚP

„Ludzie, których kochamy, pozostają na zawsze,
bo zostawili ślad w naszych sercach".

Z ogromnym smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci niezapomnianego śp. Stanisława Tarnopolskiego.

Zapamiętamy Go jako Człowieka, który kazachstańskiej Polonii poświęcił kilkanaście lat swego życia; niezmiernie sympatycznego, zawsze uśmiechniętego, mającego dla każdego miłe, dobre słowo. Jako twórcę i Prezesa Polskiego Kulturalnego Centrum „Ojczyzna" w Szymkiencie, inicjatora powstania zespołu tanecznego „Warszawianka" oraz założyciela polskiej klasy w szymkienckim Domu Przyjaźni.

Pozostanie w naszej pamięci jako Polak na obczyźnie, który z pasją podejmował działania, aby potomkowie polskich zesłańców do Kazachstanu zachowali polski język, kulturę oraz narodowe tradycje.

Będziemy Go także wspominać jako Patriotę, noszącego głęboko w sercu obraz, oddalonej o tysiące kilometrów, Ojczyzny – Polski, do której tak bardzo pragnął wrócić.

Łączymy się w żałobie z Najbliższą Rodziną oraz składamy wyrazy najgłębszego współczucia.

Wieczny odpoczynek racz Mu dać Panie na polskiej ziemi!

Ambasador Tytularny Wiesław Osuchowski
Konsul Generalny w Ałmaty

ŚP

„Люди, которых мы любим, остаются навсегда,
потому что оставили след в наших сердцах".

С большой печалью восприняли мы весть о смерти незабвенного Станислава Тарнопольского.

Мы запомнили Его как Человека, который посвятил казахстанской Полонии несколько лет своей жизни; очень симпатичного, всегда улыбающегося, находящего для каждого милое, теплое слово. Как создателя и Председателя Польского Культурного Общества «Отчизна» в Шымкенте, инициатора создания танцевального ансамбля «Варшавянка» и основателя польского класса в шымкентском Доме Дружбы.

Он остается в нашей памяти как Поляк на чужбине, который с увлеченностью брался за дело, чтобы потомки польских ссыльных в Казахстан сохранили польский язык, культуру и национальные традиции.

Мы будем также помнить его как Патриота, сохранившего глубоко в сердце образ отдаленной на тысячи километров Отчизны – Польши, в которую он так мечтал вернуться.

Мы скорбим вместе с Родными и Близкими и выражаем свое глубочайшее сочувствие.

Упокой, Господи, его душу на польской земле!

Титулярный Посол Веслав ОСУХОВСКИ
Генеральный Консул Республики Польша в Алматы

Uwaga! Konkurs literacki

Drodzy Czytelnicy!

Z przyjemnością informujemy o rozpoczęciu na stronach czasopisma konkursu literackiego. Będzie to stała inicjatywa. Będziemy zamieszczać najlepsze utwory w miarę otrzymania ciekawych materiałów poetyckich oraz prozą o tematyce dotyczącej Polski lub Polaków.

Piszemy dla Was i o Was. Pragniemy być bliżej Swoich Czytelników. Prosimy o nadsyłanie swoich utworów do redakcji. Będziemy również bardzo wdzięczni za Wasze lisy oraz sugestie, dotyczące treści czasopisma.

Z poważaniem,
Redakcja

Внимание! Литературный конкурс

Дорогие читатели, мы рады объявить вам о начале литературного конкурса на страницах журнала. Он будет постоянно действующим, и по мере получения интересного материала в стихах и прозе, связанного так или иначе с Польшей или с поляками, мы будем публиковать лучшие произведения.

Мы пишем для вас и о вас, и хотим быть ближе к своим читателям. Присылайте свои произведения на адрес редакции. Будем рады также и вашим письмам и пожеланиям по содержанию журнала.

С уважением,
Редакция